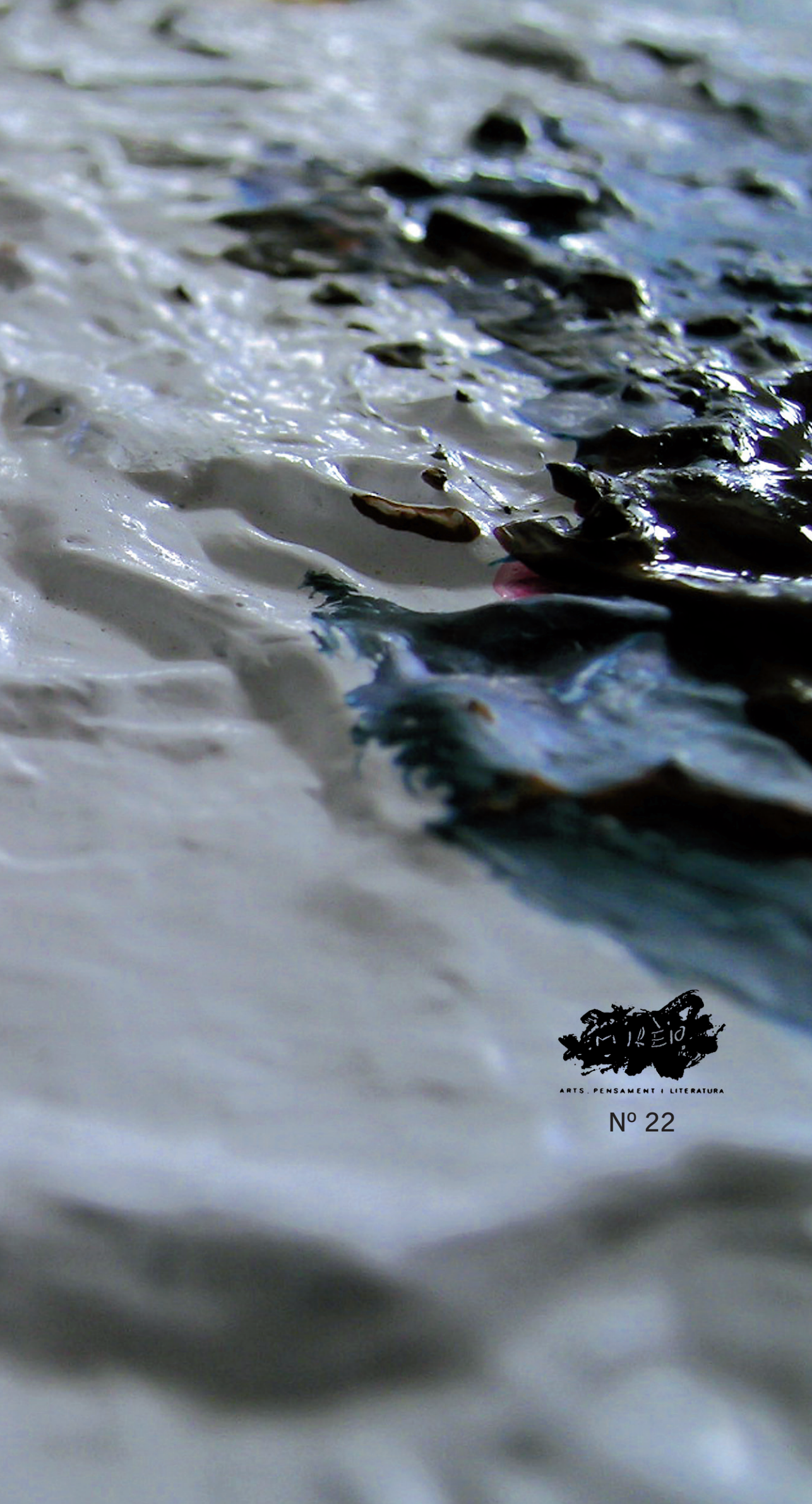

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Nº 22

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 22 2009

Sumari

Editorial	3
St. Jordi 2009. Primers premis Escola Avenç	5
St. Jordi 2009. Primers premis Escola Ramon Fuster	18
St. Jordi 2009. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	30
Arts Plàstiques 2009	55

FUNDACIÓ
PRIVADA
COLLSEROLA

ESCOLA
RAMON I FUSTER

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

Elogi de la lectura

Fa només alguns dies, hem tingut l'oportunitat i el privilegi d'escoltar l'escriptor Claudio Magris en la conferència de clausura del Debat de Barcelona, al CCCB. Va parlar d'Homer, de l'Odissea i del viatge d'Ulisses. Del viatge com a metàfora de la vida, amb les experiències, aventures, tragèdies i felicitats que, amb la seva irrevocable realització, tots estem obligats a fer i a viure.

D'aquest viatge, alguns, com Homer, ens en proporcionen, amb la literatura, un material intemporal i valuósíssim que ens pot ajudar molt eficaçment en la bona realització del nostre. De fet, Magris va parlar també de les altres versions d'aquest viatge que, al llarg dels segles i prenent com a model Homer, altres escriptors ens han deixat; fins als nostres dies, amb l'Ulisses de Joyce o amb alguns llibres del propi Magris, per exemple.

És en aquest sentit que podem manifestar el nostre acord amb l'eslògan quan ens diu que "llegir ens fa més lliures". La lectura no només ens dóna informació, que també, sinó que és una porta i la guia d'aquest viatge que hem de recórrer. Llegir ens obre al ventall de possibilitats que tenim, a l'hora de fer la tria, per resoldre els problemes que la vida, sens dubte, ens anirà plantejant.

La lectura és un camí, com diu el filòsof Edgar Morin, que ens educa, ens ensenya i ens ajuda a reflexionar. Ens parla de nosaltres mateixos, ens ajuda a conèixer-nos i ens explica què és i com és allò que es troba més enllà de nosaltres. Un camí que ens obre els ulls i ens permet desenvolupar la capacitat d'entendre millor el món i d'entendre'ns millor, a nosaltres mateixos i als altres. Estem parlant de desenvolupar el sentit crític, un dels objectius fonamentals de l'ideari de les escoles de la Fundació Collserola.

Tot això, a més, des d'una vessant lúdica que ens fa viure sentiments, emocions, alegries i tristesses: l'aproximació, en definitiva, al coneixement de la condició humana. Però no només això. Podem afirmar que llegir bé, entendre bé allò que llegim i, donant-li la volta, escriure i expressar-nos bé és, i serà, una garantia de futur que ens obrirà també les altres portes de la vida acadèmica, laboral i professional.

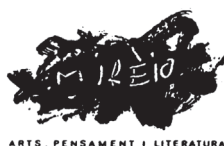
Ja hem parlat a bastament, al llarg d'aquest curs, sobre els temps de crisi actuals. I sobre com podem donar la volta a la crisi i viure-la com una oportunitat. Un dels instruments per fer-ho és, sens dubte, la lectura, la seva autèntica comprensió i la capacitat que ens proporciona d'expressar correctament les nostres idees i pensaments abstractes.

Els moments que viu actualment el món de l'educació –amb la LOE, la Llei d'Educació de Catalunya (LEC), els informes internacionals sobre competències i sobre fracàs escolar i, en general, l'excessiva ideologització de l'educació– no ens han de distreure d'allò que és realment important, fonamental, sigui quin sigui l'entorn i el context que ens toca viure.

Del decurs de tot aquest procés, d'ajudar a fer de la millor manera el viatge de la vida de què ens parla Homer, de fer-ne un seguiment, de propiciar la lectura i de posar a l'abast dels nostres fills i alumnes els millors llibres i els més adequats per a la seva formació en tenim, família i escola, la responsabilitat principal. No podem renunciar de cap manera a introduir-los en les virtuts i les possibilitats que els donarà la lectura.

Podem aconseguir-ho de diferents maneres però, com quasi bé sempre que parlem d'educació, una de les millors acostuma a ser predicant amb l'exemple.

Fundació Collserola

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Sant Jordi 2009

L'estrella que va caure

Hi havia una vegada una estrella que un dia va caure del cel i uns nens la van trobar al costat de casa seva.

Els nens van decidir que la tirarien cap amunt amb les mans, però no ho van aconseguir. Ho van intentar amb un tiraxines però tampoc ho van aconseguir. Es van inventar una màquina que llançava coses molt, molt lluny; van posar l'estrella a dins i ho van aconseguir.

Izaskun Sas Carrera
1r de primària

Les puces, el gos i el gat

Un dia, un gos i un gat tenien puces per tot el cos. Les puces eren molt petites i anaven d'un cantó a l'altre.

El gos es deia Coda i el gat Pau. Van anar al zoo i li van dir al dofí si els podia treure les puces del cos i ell els va dir que no podia. Li ho van dir a la tortuga però tampoc no podia i li ho van dir a més animals del zoo com la zebra, l'hipopòtam però no els podien treure les puces.

Li van dir a l'elefant i els va dir que sí que podia treure'ls les puces. Va explicar-los com; les va xuclar i se les va posar a la trompa. Després va esternudar i li van sortir i van ser feliços sense aquelles puces.

Oriol Coll Puchol
2n de primària

Som com som

Un bon dia assolellat de primavera, en Bernat, un talp amb ulls marrons, brillants i cos de pèl marró, va anar a l'escola com tots els altres animals. Quan va arribar a classe ja s'estaven mofant d'ell. El Ramon estava fent les seves brometes. En Bernat se sentia desgraciat. Quan sentia que en Ramon deia que furgaven a terra ell s'havia de prendre un medicament, es mossegava les ungles i per això les tenia curtes. Els altres animals no paraven de riure ja ja, ji ji. Després d'uns quants dies en Bernat va decidir anar-se'n de l'escola. Va caminar i caminar fins que va trobar una cosa rosa al mig de les flors. Es va acostar més i més i va veure que no era una cosa rosa era un porquet! En Bernat li va preguntar què feia allà. Hauries d'estar al fang, com els altres porquets. El porquet li va explicar i li va dir que se'n reien d'ell perquè no li agradava embrutar-se al fang ni a cap lloc i va pensar anar-se'n perquè així no se'n riurien d'ell. En Bernat li va dir si volia anar amb ell. El porc va acceptar i van marxar tots dos junts. Més enllà dels camps van trobar una llebre. El Bernat i el porquet van fer cara de no entendre res i també li van preguntar què li passava. La llebre va contestar que se'n reien d'ella perquè no corria tant com les altres llebres. En Bernat i el porquet li van preguntar si volia anar amb ells, la llebre va acceptar. Al llarg del viatge van anar coneixent més animals: un pingüí fredolíc, una formiga coixa, un conill amb una orella més curta que l'altra, una gallina que no ponia ous... Quan van acabar el viatge van pensar i pensar què podrien fer per què no se'n riguessin més d'ells. Van tenir una idea: anirem a veure l'àvia sàvia, una tortuga molt sàvia. Li van explicar a l'àvia sàvia que se'n reien d'ells perquè eren diferents dels altres. L'àvia va mirar per la finestra i els va dir: - "Per solucionar-ho hauré de pensar tot el dia. Au va, ara aneu a dormir i demà ho tindreu apuntat en un full." L'endemà al matí el primer a despertar-se va ser el Bernat i va esperar que tots es despertessin. Quan es van haver despertat tots, van llegir el que hi havia apuntat al full. Hi deia: "Feu una cabana com si fos un teatre i convideu tots els animals del bosc. Vestiu-vos amb màscares perquè no us reconeixin". Així ho van fer. Quan van tenir feta la cabana van convocar tots els animals del bosc i van fer una festa que semblava una discoteca! Quan va acabar la festa es van treure les màscares i mai més no es van riure més d'ells.

Qui s'ho cregui bé i qui no també!

Sara García Coma
3r de primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Adéu

Em dius adéu,
 un adéu d'amistat o un adéu de tristesa
 deixa que els teus cabells llargs,
 facin goig amb tendresa.
 Dorm tranquil·lament, i no tinguis cap por,
 tanca els ulls amb coherència, que jo et dic adéu de debò.
 Adéu, adéu, company,
 pensa amb mi quan em vagis enyorant.
 Jo quan vulguis seré aquí,
 i faré tot el que podré
 però tu m'hauràs de donar un cop de mà,
 perquè jo sola no ho puc fer.
 Els núvols grisencs porten a sobre una gran pluja,
 que el vent l'agafarà i o la deixarà anar.
 I les estrelles que t'estimen, a la nit et picaran l'ullet,
 però molt discretes perquè ningú se n'adoni,
 que ets el rei de l'univers.
 Escriu-me cartes,
 o deixa-ho estar
 que si penses amb mi,
 l'adéu no ens separarà.

Laia Serrallonga Castells
 4t de primària

La carta

Estimat amic,

Sóc la Sally, la teva amiga de la infantesa, estàs bé? No rebo cap notícia teva.

Jo visc al bosc (m'he mudat), en aquell bosc estrany al costat de la casa, ple d'herbes bones per menjar. Subsisteixo com puc amb les meves germanes a la casa de color groc (ja saps, aquella que penja de l'arbre), treballem molt. Menjo mel, dolços i visc gairebé com una reina.

De tant en tant se'ns acosta aquell núvol verd i ens mulla, la més sàvia, la Ruda, explica que es diu "REGADORA". La terra del bosc és flonja com si algú l'hagués cultivat, i els arbres són majestuosos. Tenim un castell molt més gran que les nostres cases i, qui gosa entrar-hi, no en surt mai més. Però no creguis que la nostra vida és tenebrosa, és clar que no, és més divertida del que creus!

Encara et recorda,

Sally l'Abella, escrit des del costat de la casa dels senyors Bonnard.

P.D. Gràcies pels records.

Janis Ripoll Garriga
5è de primària

Lluna

T'observo de nit,
ben acotxada al llit.
Sento com m'il·lumines
amb la teva llum
trista i profunda.
La immensa volta celest blava
plena d'astres i meteorits, ferits de cràters
que algú ha esculpit.

Els núvols s'empenyen per intentar
tapar la teva genial bellesa.
Els àngels es donen les mans
per confirmar la teva gran fermesa
quan tu tapes la llum a la foscor
portes la celístia a les tenebres.

Els llops vénen a udolar-te.
Ets la seva reina.
Arriba la caça sense fi
que marca el teu destí
triat per les estrelles més sàvies i belles.

No et sents lliure?
Pots sobrevolar
el teu immens univers,
surant pel no res infinit.
I mentre et dic això, xiuxiuejo bona nit.

Julieta Balasch Carulla
6è de primària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Carta en una botella

La señorita Mosley estaba sentada en una hamaca, escuchaba el sonido de las olas cayendo encima de la arena fina y caliente. Lucía un traje de baño blanco, conjuntado con su sombrero, y un pareo color crema que le cubría desde debajo de los brazos hasta los pies.

Cansada de esta tranquilidad, se levantó a pasear por la orilla. Al llegar cerca del acantilado, se paró a mirar a unos niños que saltaban desde allí. También vio dos abuelitos pescando, sonrientes al ver un gran pez azul en su anzuelo. A lo lejos vio el faro del puerto y algunos veleros en el horizonte.

Siguió andando hasta llegar al pie de un tramo de escaleras que conducían a la punta más alta de ese montón de rocas, que formaban una fuerte pendiente. Al llegar a arriba, un poco fatigada por el esfuerzo, se sentó en un banco y contempló las vistas de la bahía. Se pasó allí un buen rato hasta que decidió volver a su rincón de la playa.

En el camino de vuelta, la brisa fresca del mar le rozaba la mejilla y, con esa sensación de bienestar y de libertad, recordó los veranos de su infancia, en los que sus primos y ella se pasaban las tardes buceando. Recordó el rojo coral moviéndose de un lado a otro a causa de las olas y los pequeños bancos de peces que se escondían detrás de las rocas.

Se volvió a sentar en su hamaca. Enseguida se acordó que una de esas tardes, buceando, encontró una sucia botella, que contenía una carta, pero que nunca leyó. Decidió ir a buscar esa misteriosa botella. De camino a su casa, pensó dónde podía estar pero no lo recordó, el tiempo hizo que olvidara algunas cosas. Al llegar a su casa, buscó por todas partes pero la búsqueda no tuvo éxito.

Después de cenar, la señorita Mosley buscó dentro de un pequeño armario, situado debajo de la larga escalera de su casa. Allí encontró un baúl viejo que se había llenado de polvo. Abrió la vieja cerradura de metal con una llave que colgaba de la parte superior de éste. Dentro había unas joyas, unas postales... En el fondo del baúl había una pequeña botella de cristal fino y sucio pero aun así se podía ver que en el interior de esa botella había un trozo de papel con algo escrito. Quería abrirlo pero no era capaz de hacerlo porque no sabía lo que se podía encontrar escrito en esas líneas. Finalmente se decidió:

Seguramente tú eres feliz, si tienes una familia que te quiere y unos amigos que te ayudan. En el fondo de tu corazón, eres feliz. Hay gente que se deja influen-

SANT JORDI '09

ciar por otras cosas que no son éstas y pierden tiempo de su vida y su felicidad, sólo para vivir mejor, una cosa que nunca conseguirán si no son felices y si no están con su familia. Cuando se dan cuenta de eso, ya es demasiado tarde. No dejes nunca que esto te pase, nunca. No seas ambicioso, no tienes más tiempo que ochenta años para vivir y ser feliz. Disfrútalo.

Se quedó unos minutos mirando ese relato, lo enrolló y lo metió otra vez en la botella, la tapó y la dejó encima de la mesa gastada de la cocina.

Al día siguiente volvió a la playa, pero esta vez no se sentó en la hamaca de siempre, sólo dio un paseo por la orilla. Caminó hasta el acantilado y subió las escaleras. Cuando hubo llegado a arriba, se aferró a la barandilla del mirador y sacó la botella de la bolsa, se la miró y, sin pensárselo dos veces, la lanzó al mar. Sólo lo hizo para que alguien más leyera el papel y fuera feliz. Quien aún tuviera el tiempo para conseguirlo. Por desgracia, ella ya no tenía esa suerte.

Emma Pessarrodona Zaragoza
1r de secundària

Parla'm de beisbol

El Shuttle em va deixar just davant l'hotel. El viatge del JFK al Hilton se'm va fer feixuc, el conductor no parava de parlar de beisbol i, com sol passar, em va semblar que donava alguna volta de més. Tot plegat em va costar 40 dòlars, que en aquell moment em van semblar una autèntica bogeria.

El soroll dels taxis de la 6a avinguda em despertaren, vaig obrir la finestra del balcó i vaig contemplar la capital del món, se'm feia un nus a la gola. Em vaig arreglar, les visites que havia de fer eren força importants, així doncs, em vaig posar el millor vestit que tenia, un Armani que m'havia comprat la darrera estada a Milà, i finalment, com a retoc, un mocador blanc a la butxaca esquerra de l'americana.

Vaig sortir al carrer, desafiant el sol que queia sobre Manhattan. Començava a tenir aquella sensació prèvia a la sudoració quan em vaig plantar davant del colossal Empire State. Era inevitable entreveure la mítica figura del gegant King Kong, penjant de l'agulla de l'edifici. Vaig agafar el subway a l'estació de Madison i vaig enfilem cap a Harlem. En sortir del metro, la transformació del paisatge urbà era impactant. Allò podia ser Quito o Puerto Rico: els grans gratacels donaven pas a edificis baixos; els grans centres comercials, a cíbers o a petites botigues d'aliments, no hi ha cap dubte, allò era un altre món. Vaig creuar l'avinguda i em vaig dirigir cap a l'Hispanic Society of America del qual el meu company Vicente Criado n'era el cap de publicacions. M'havia reservat durant mesos un exemplar d'un nou facsímil del Tirant lo Blanc. En Vicente va baixar ràpidament a buscar-me a la porta de l'edifici i em va fer pujar al seu despatx. El seu aspecte havia canviat molt, deu anys no passen endebades. Em va rebre amb entusiasme i em va mostrar el facsímil. Era preciós. Vam començar a parlar de les nostres vides, em va comentar que les coses li anaven molt bé, tan bé que gràcies a un fons d'inversió de Wall Street, esperava jubilar-se aviat i tornar cap a Sòria. Em va confessar que aquells fons eren restringits a grans inversors –ell hi havia entrat gràcies a un contacte– i que tenien una rendibilitat molt alta.

Jo caut o potser tal vegada poruc, em vaig malfiar i li vaig confessar els meus recels. Ell va respondre que m'assemblava a Steewart, el nostre antic professor d'economia de Harvard. Em vaig acomiadar afectuosament, havíem compartit cinc anys de les nostres vides i això havia teixit un vincle especial entre tots dos. Vaig tornar cap a Hatton Way. El rellotge marcava les 12.30 i vaig decidir menjar alguna cosa abans d'anar a visitar el professor Steewart. L'estómac em remugava i vaig decidir buscar un restaurant, se'm va acudir anar al Maxie's, el restaurant amb el millor pastís de xocolata del món, però on també se servien uns excel·lents hot dogs. No vaig dubtar ni un moment i vaig demanar-me'n uns. Mentre els hot dogs es feien, vaig fullejar el Financial Times que destacava la pujada espectacular d'unes accions d'una nova empresa que en poc temps havia sorprès tothom. El meu parer davant d'aquest tipus d'evolució és el d'aplicar la llei de la gravetat de Newton també en l'àmbit econòmic, és a dir, tot el que puja baixa, per

tant, aquella empresa possiblement era un bluf. Tan bon punt vaig tancar el diari, el cambrer, que tenia uns marcats trets hispans, em va servir el dinar. Realment, els hot dogs novaiorquesos són especials, tenen un encant que els fa deliciosos. Ara bé, esperava amb candeletes les postres: el pastís de xocolata del Maxie's, i el cambrer me'l va servir en el mateix moment que em retirava el plat del dinar. El pastís era encara tan calent que em va obligar a continuar la meua lectura sobre la fascinant empresa. Com més llegia, més inquietud em produïa i més interès em generava. Passats uns cinc minuts vaig degustar el magnífic pastís, senzillament exquisit, realment compensava la morterada que havia pagat.

Vaig sortir del restaurant i vaig tornar cap a Hatton Way, la visita a casa del professor Steewart em feia una especial il·lusió. Abans de picar, em vaig retocar el mocador que m'havia posat a la butxaca esquerra de l'americana i em vaig ajustar els botons del magnífic vestit. El meu aspecte era, sens dubte, impecable. Em va obrir Nataly, la criada que l'havia acompanyat des de sempre i, convidant-me a passar, em va dir que el senyor Steewart m'esperava a l'estudi. Vaig pujar les escales i vaig picar suaument la porta. El senyor Steewart no va respondre i vaig insistir-hi aquest cop amb més força. No hi va haver cap senyal, així que vaig intentar obrir el pom, que estranyament era tancat amb clau.

Va ser en aquell moment, quan vaig anar a buscar la Nataly, que va treure les claus i va obrir diligentment la porta. En entrar vam veure el senyor Steewart estès a terra. No presentava senyals evidents de violència, però jeia mort. Nataly, entre plors, va anar a avisar la policia; jo mentre, amb la meua única experiència d'assidu lector de novel·la negra, intentava examinar el cos, això sí, amb molta cura de no esborrar cap possible prova, per poder entendre la causa de la mort. A la taula del despatx hi havia un got, vaig agafar el meu mocador i el vaig prendre per olorar-ne el contingut, semblava whisky, però el meu instint em deïa que era la causa de la seva mort. Com diria el gran Hèrcules Poirot, calia esperar els resultats de l'autòpsia.

Vaig abandonar la sala tan bon punt vaig sentir el soroll de les primeres sirenes i vaig marxar de la casa quan el sergent Donovan m'ho va permetre. Baixava les primeres escales del subway quan el sergent Donovan em trucà per telèfon, volia que l'acompanyés a la comissaria –quan Hèrcules Poirot pronunciava aquestes paraules, volia dir que l'individu quedava detingut. Evidentment el comissari no estava a la mateixa alçada que el gran bigotut, i únicament es volia fer l'interessant. La comissaria estava situada al Soho, a la part que comunica amb Little Italy, ja quasi envaïda per China Town. Em van fer passar a un despatx petit i amb poca llum, vaig esperar força estona assegut en un sofà molt confortable. Finalment, Donovan vingué, em va fer unes quantes preguntes, de les que anomenaven rutinàries. Finalment, abans que pogués marxar, em va donar un dibuix, on apareixia una piràmide i em va preguntar si interpretava alguna cosa relacionada amb el professor. No tenia ni idea, li vaig dir, i ell em va indicar que era tot i que podia mar-

ESCOLA
avenc
club

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

xar. Baixava les escales cap al carrer, quan l'inspector Donovan em va dir que no hi havia cap indici d'assassinat i que, per tant, la investigació havia acabat: havia estat un suïcidi. Jo no m'ho creia, era evident que el professor Steewart m'havia fet venir fins a Nova York no perquè el descobrís mort al seu estudi, sinó per explicar-me alguna cosa important que no podia fer per correu o per telèfon. Al cap de dues hores el cordó policial havia desaparegut, ja que el cas estava tancat. Vaig decidir tornar a l'escena del crim. La porta era oberta i vaig passar sense fer soroll, Nataly estava endreçant el menjador, fins i tot ara que el professor era mort, ella continuava treballant. Em vaig dirigir cap a l'estudi, tot estava igual que al matí i jo estava convençut que hi havia alguna cosa que ens havia passat per alt.

Vaig seure a la mateixa cadira del despatx del professor i vaig pensar en la pregunta sobre la piràmide. La darrera cosa que el professor havia manifestat: una piràmide... El meu mòbil va començar a sonar, era en Vicente que em trucava molt esverat. Feia quatre hores que havia rebut un missatge del professor avisant-lo que el fons que li havia comentat feia setmanes era una estafa piramidal, i que retirés els diners immediatament. Sense pensar-s'ho dues vegades va enfilarse cap a l'entitat bancària per retirar-los, però dels fons ni rastre. Estava arruïnat. Just quan encara no havia acabat de dir aquesta darrera paraula li vaig comentar que el professor era mort, havia estat assassinat.

Vaig inspirar profundament una bona bafarada d'aire i vaig fer cap a l'estació de Hatton Way, en direcció al Soho, el tren de la línia verda, l'única que duu al Soho, esperava a l'andana, vaig fer un esprint del qual el mateix Ussain Bolt hagués estat orgullós, les gotes de suor regalimaven suaument pel meu rostre, vaig pensar que el mocador que duia a la butxaca esquerra de l'americana, podria tenir alguna utilitat més que la decorativa i em vaig eixugar la suor, el que acabava de descobrir trencava amb qualsevol tipus de formalisme. En baixar del tren, les cames em crui-xien, segurament a Ussain Bolt això no li hauria passat, però jo era Antoni Bassat i els meus gairebé 45 anys pesaven. Em vaig dirigir cap a la comissaria de policia, sense demanar autorització vaig pujar cap al despatx de Donovan, que em rebé amb cara de pocs amics. Li vaig explicar el que havia esbrinat i la relació que tenia Vicente Criado i els fons d'inversió amb la mort del professor Steewart.

Per fi tot semblava encaixar. El comissari Donovan va quedar sorprès i em va prometre de reobrir el cas. Em vaig dirigir cap al Hilton, el motiu de la meva estada a Nova York ja no tenia sentit. Vaig fer les maletes i vaig adreçar una darrera mirada a la 5a avinguda. Encara que l'experiència d'aquesta estada havia estat molt desagradable, la capital del món era magnífica. Vaig pujar al taxi que m'havia de dur a l'aeroport, la ràdio interrompia la seva emissió per una notícia d'última hora. El comissari Donovan anunciava el descobriment d'una trama financera a gran escala i, com a mínim, d'un presumpte assassinat en relació amb això. El taxista, un pakistanès amb un gran turbant vermell, m'adreçà un comentari: que avorrida que és l'economia. Vaig assentir i tot seguit va començar a parlar-me de beisbol.

Andreu Freixes Còrdova
2n de secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Recordar

El botó de captura de la càmera fotogràfica es va prémer per cinquanta vegada.

La Júlia era, als seus dotze anys, en una festa amb les seves amigues i els seus amics i, com sempre, ella portava la càmera a sobre per fotografiar tot allò que pogués.

A la Júlia li feia por que, en fer-se gran, li passés com a la seva àvia, que va oblidar molts moments de la seva vida per culpa d'una malaltia. Ella no volia oblidar res al llarg dels anys. Per això la càmera.

Van anar passant els anys, va anar a la universitat, va fer una carrera, va conèixer gent nova, i ella seguia amb les seves fotografies, capturant tots aquells instants que li semblaven importants. Així any rere any.

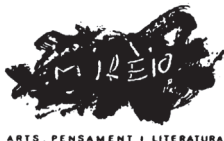
Es va casar força jove i en aquell casament hi va assistir molta gent: totes aquelles amigues que sortien en les fotos de la festa dels dotze anys, amics de la universitat i molts altres.

També va tenir dos fills i, als cinquanta anys, quan li hauria agradat poder quedar amb totes aquelles noies que va conèixer als setze, ja no tenia valor: pensava que elles no la recordarien. Tot i així, ella va seguir fent fotografies dels seus fills, de dinars familiars... per no oblidar res.

Trenta anys més tard, cap als vuitanta, la Júlia ja era una senyora gran que vivia amb el seu marit en un pis petit del centre de la ciutat. Els seus fills havien format les seves pròpies famílies, així que ja tenia alguns néts i nétes, i una d'aquestes nétes era jo.

La meva àvia passava llargues estones mirant els diferents paquets de fotografies. Els tenia tots classificats, ordenats per dates i amb petites anotacions. Podies observar fàcilment la seva antiguitat: hi havia tant fotos en blanc i negre i fetes malbé com fotos en color molt ben definides. Totes aquestes fotografies fetes al llarg dels anys l'ajudaven a recordar tots els moments viscuts, des dels de quan tenia cinc anys fins als d'un any enrere.

Recordo també que, per un aniversari, diria que era pels seus setanta-cinc anys, li vam regalar una càmera digital però ella mateixa la va tornar a la botiga i la va canviar per una de rodet. Sempre deia que les fotos era millor tenir-les impreses

i no en ordinadors, on quasi mai les mires, però jo crec que, més que res, li feia pena canviar el costum després de tant de temps.

Per fi un dia la vam convèncer perquè truqués a alguna d'aquelles noies de les fotos que tantes vegades ens ensenyava. Nosaltres teníem raó: l'Anna va estar encantada de poder quedar amb ella i, a partir d'aquí, la meva àvia, durant els darrers anys, es va dedicar a anar localitzant aquelles amigues i aquells amics, per tal de poder veure's durant les tardes. Ella els portava els paquets de fotos i, quasi bé cada dia, es podia veure al bar de la cantonada un grup de vells i velles que passaven les hores rient i emocionant-se amb els seus records.

Quan jo anava a veure-la els caps de setmana, sovint m'explicava la història de cada fotografia i era sorprenent com se'n recordava de tot. M'explicava molt els detalls i a mi m'agradava molt escoltar-la i veure com els seus ulls li brillaven en recordar tot allò. La veritat és que a mi sempre em va semblar que no desitjava res més que tornar a ser allà.

Però no era així: la meva àvia tenia molt clar que al passat no s'hi pot tornar i que no pots deixar que l'enyorança no et deixi ser feliç.

Així que ella es va dedicar tota la seva vida a viure el present però sense oblidar mai el passat.

Laura Garcia Urgellès
3r de secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Retrobament

Sobre la meva catifa voladora
el món passa rabent al meu costat
tot es mou, res és clar
formes confuses de color gris giren a l'entorn
geloses del meu jardí esplendorós,
ansioses de poder tenir-lo igual.
Però jo no veig res, ni hi sento
ja només importen les il·lusions que un dia vaig tenir
i ara puc per fi fer-les realitat.

L'alegria em recorre el cos
i m'embolcalla l'ànima.
Som dues gerres amb la mateixa aigua,
que fa massa que no comparteix un got.
L'aigua cau sobre la terra adormida per la sequera,
però fèrtil encara.
Neixen flors i fruits i volen papallones:
una selva exòtica floreix en el meu interior
i em desperta del somni de la soledat.

Cecília Perelló Fabregat
4t de secundària

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

El viatge inútil

Hi havia una vegada una illa llunyana i desconeguda on tothom era molt pobre. Un dia volien anar a la ciutat, però no sabien com fer-ho, perquè havien de fer molts quilòmetres de mar i les seves barques no eren prou resistents per fer tan llarg viatge.

Tampoc tenien prou menjar, així que es van dir:

- Com ens ho farem?

Van preguntar al director i els va dir:

- Farem que la barca estigui subjectada per un fil molt resistent, molt llarg i elàstic.

I dit i fet, ho van fer.

Al cap de quatre dies, al migdia, de sobte, va fer una ventada molt forta i després hi va haver un gran tornado. La barca es va enfonsar, tot i que, des de l'illa van fer:

- Alerta, alerta! Però van arribar massa tard.

Des de llavors van saber que anar amb barca era molt perillós.

Javier Ruiz Lupón
1r de primària

L'arc de Sant Martí màgic

Hi havia una vegada en Joan que estava jugant a casa perquè plovia.

Quan ja havia parat de ploure, en Joan va anar al jardí a veure l'arc de Sant Martí.

De cop i volta l'arc de Sant Martí es va convertir en un nen i el Joan, tot sorprès, no s'ho podia creure.

Llavors l'arc de Sant Martí va dir:

- Que em podries portar a veure una posta de sol?

I en Joan va dir:

- És clar que sí!

I els dos amics se'n van anar a veure la posta de sol.

Quan estaven a punt d'arribar, la posta de sol ja se n'anava, però van arribar just a temps.

Aleshores, l'arc de Sant Martí es va convertir en vent per jugar amb el sol, i en Joan se'n va anar a dormir.

Víctor Jiménez Natal
2n de primària

L'amor entre una llenega i un rovelló

Hi havia una vegada una llenega que vivia sota uns matolls marrons. Lluïa un vestit de color verd i un barret ben llefiscós. Ella vivia tota sola però volia que algú li fes companyia. Un dia va veure que darrere unes fullaques treia el caparró un rovelló.

- I si fos la meva parella?- va pensar la llenega.

El rovelló, com que era molt vergonyós, no es va atrevir a dir-li que ell l'estimava. Però la llenega sí que li ho va dir. El rovelló quan ho va sentir es va posar vermell com un pebrot.

S'estimaven molt però un dia una colla de boletaires va agafar el rovelló. La llenega, com que no volia tornar a estar sola, va pensar:

- No permetré que uns boletaires s'emportin el meu estimat rovelló!

Tot seguit la llenega va anar a rescatar el rovelló, però no va poder. La llenega va rumiar i rumiar i rumiar... fins que va tenir una gran idea. Va pujar dins el cistell i ja hi va ser. Van fer un llarg recorregut fins que van arribar a la masia on vivien aquells boletaires. Una senyora poc bonica, la veritat, els va anar a portar a la immensa cuina.

Un noi jove els va passar per l'aigua freda i la llenega va dir:

- Poseu-la calenta! Que no estem pas en sequera!

Llavors un senyor els va tallar però com que eren molt llestos, es van amagar. A continuació els van passar per la paella i la llenega va dir:

- I ara calenta! Poseu-la freda! Ja es veu que els ciutadans no respecten els bolets!

Finalment els van portar a la taula i els dos bolets es van començar a discutir.

- No t'hauries d'haver ficat en aquest embolic! – va dir el rovelló.

- I tu què? Deixar-te endur per aquesta colla de boletaires! – va dir la llenega.

- Una vegada! Només una! – va dir el rovelló.

- Gràcies, gràcies – va dir la llenega plorant.

Una nena de nou anyets va dir als seus pares:

- Papa, mama, dos bolets parlen!

Tothom es va mirar la nena. La nena va assenyalar la llenega i el rovelló. Hi va haver un silenci profund. Per a l'espant de tothom, es van amagar sota la taula però una veueta els va dir:

- Estàvem molt bé en aquell bosc, respiràvem aire pur i tots anàvem a l'escola.

Ens ho passàvem molt bé, fins que un dia ens vau recollir i tot va canviar – va dir el rovelló.

- Si us plau, deixeu-nos tornar al bosc! – va dir la llenega.

Tothom els va dir que sí i els van tornar al bosc. Ara, si aneu a aquell bosc, veureu una Super Família de llenegues, rovellons, croalgues, pets de llops...

Clàudia Iglesias Puigvert
3r de primària

Les aventures del Joan i la Mireia

Hi havia una vegada un llibre que es deia Joan. El Joan vivia en una biblioteca de Reus. Era un llibre molt divertit i tothom l'agafava per llegir-se'l. El Joan ja estava cansat que tothom l'agafés, volia fer alguna cosa diferent. El Joan coneixia unes tisoires que es deien Mireia. La Mireia també volia provar de fer alguna cosa diferent i li va preguntar al Joan:

- Vols provar de fer alguna cosa diferent?
- Sí, però què farem? – va preguntar en Joan.
- Doncs, podem anar a buscar un tresor! – va dir la Mireia.

Al Joan li va semblar bé i, dit i fet, van fer un salt i van sortir de la biblioteca. En sortir, tota la gent que els veia es quedava bocabadada. Mai no havien vist un llibre i unes tisoires caminar pel carrer. Van travessar tota la ciutat i van anar a parar a un bosc petit que hi havia al costat de la ciutat. Allà els va semblar un bon lloc per començar a cavar i així ho van fer. Van començar a cavar sense èxit. Després d'estar dues hores excavant, van anar a provar sort a un altre lloc, on tampoc van trobar res. Quan ja estaven molt cansats i amb ganes d'anar cap a la biblioteca, el Joan va veure una creu vermella al terra. Li va ensenyar a la Mireia i es van posar a cavar com bojos. Aquest cop sí que van tenir sort, però el tresor no era d'or, sinó de xocolata.

Tots dos es van atipar fins a dalt de xocolata. Després d'haver-se atipat, van anar a la biblioteca i van tornar a fer vida normal: una retallant i l'altre fent que els nens i les nenes el llegissin.

Laura Bogunyà Julià
4t de primària

Recordant vells temps

Hola! Em dic Joana i tinc 12 anys. Visc a Barcelona, amb el meu avi que es diu Enric. Avui, diumenge, estàvem tots dos mirant la televisió quan vam sentir el timbre. Jo vaig anar a obrir la porta. A la porta hi havia un senyor, era calb i baixet i duia una roba passada de moda. Jo vaig preguntar qui era, em va dir que era un amic de l'Enric, o sigui del meu avi.

Jo el vaig deixar passar. L'avi, quan el va veure va fer un salt d'alegria. Després, em va explicar que era un antic amic d'un grup d'esquí. Jo em vaig quedar molt sorpresa. No sabia que l'avi sabia esquiar! El senyor va quedar molt sorprès quan vaig pronunciar aquestes paraules. Em va contar que junts havien viscut grans aventures. L'avi li va recordar una vegada, que encara no sabien esquiar, i van destrossar un ninot de neu a un nen petit. El senyor va fer una rialleta i va dir que van estar dues hores per tornar-li a fer! I te'n recordes que havíem de pujar a peu la muntanya? Jo vaig intervenir: - Com? Que no hi havia telecadires? - L'avi i el senyor van estar deu minuts rient. L'avi em va explicar que la tecnologia no havia avançat tant. El senyor va assentir i va dir que els ordinadors, les consoles, els llums no existien.

Jo em vaig quedar sense alè i vaig pensar que som molt privilegiats de la manera que vivim.

Anna Sánchez Espunyes
5è de primària

Jaskan, una ànima brillant

Diuen que el gos és el millor amic de l'home. Hi ha gent que no hi està d'acord i gossos bojós que van contra aquesta "teoria". Bé, doncs jo estic el noranta-nou per cent segura que això és així. No, no ho dic per la sèrie de "Rex" o les típiques "pelis" en què el gos mossega els calçotets al lladre, impedeix que s'escapi i tot acaba bé. Us ho dic perquè... Bé, estigueu atents i ho sabreu.

A mi sempre m'han agradat els animals. M'encanta anar a casa de la meua tieta Mariona i el seu marit, l'Eduard, perquè tenen gossos, xaiets, gallines i ovelles. L'Eduard tenia un gos fidel, bé, en tenia més, però en Jaskan era el seu amic, la seva ombra. No us imagineu el llaç d'amistat que els unia. Un dia l'Eduard va entrar a l'estable a donar de menjar a les ovelles. Un moltó malvat el va veure entrar amb en Jaskan, es va preparar per a l'atac. Va baixar el cap de manera que les banyes assenyalessin cap a ells i es va posar a córrer com una vertadera bèstia. Les bèsties corrien desesperades pel terra de sorra mentre el moltó agafava més velocitat. L'Eduard no se n'havia adonat. Afortunadament en Jaskan sí. Va fer un gran salt i es va posar davant de l'Eduard. El marrà va fer que les banyes impactessin en el bonic pelatge de pastor alemany d'en Jaskan. Quan hi penso em poso molt contenta, perquè gràcies al gos, el meu tiet segueix viu, però em poso el doble de trista quan penso que la pell d'en Jaskan es va esquinçar tan bruscament, provocant que les seves venes explotessin i el seu cor parés de bategar. Us juro que aquest és el gest més noble que deu haver fet un animal per la persona a qui més agraeix que el cuidi.

Però jo encara penso en ell, penso que la seva ànima és la més brillant i que encara resplendeix al cel com una estrella noble. Cada nit miro al cel i me l'imagino. Ara ja m'enteneu, i no us penseu que això és un conte que m'he inventat per guanyar el concurs de Sant Jordi; és la dura realitat.

Clara Vinyeta Cortada
6è de primària

Una imatge, una realitat

En una paret blanca hi havia penjada una fotografia, en blanc i negre, amb un marc de fusta molt senzill al seu voltant. La fotografia enfocava el cel on hi havia un núvol blanc, com la neu, que tenia forma de llibertat. Des que es va construir aquella casa, la imatge no havia sortit de la paret, ja que era un record familiar dels propietaris.

En Michael vivia en aquella casa i, quan va ser capaç d'entendre el significat de la imatge, va decidir que seria fotògraf i captaria fotografies millors per penjar-les en aquella paret tan buida, perquè quan la gent les observés pogués intentar trobar-hi el sentit i el missatge que ell volia mostrar. Així que se'n va anar a estudiar l'art de la fotografia a París.

Allà, en una botiga de pintures, hi va veure una cosa molt curiosa que li va cridar l'atenció: era una aquarel·la on hi havia dibuixat el núvol de la imatge de casa seva. Sense pensar-s'ho dues vegades, la va comprar. Quan va tenir la pintura a les seves mans, va estar observant-la i, en posar-la a contrallum, es va adonar que tenia dues capes i que entremig hi havia un paper amb alguna cosa escrita. Amb molta cura, va separar les dues cares i va agafar el paper que hi havia dins. Aquell paper contenia una informació que relacionava l'aquarel·la i la foto del núvol penjada a la paret de casa seva. Explicava que la idea de l'aquarel·la havia estat extreta d'una imatge real. Hi havia escrita la data en què es va fer la fotografia i el lloc. També explicava què pensava l'autor de la fotografia: "Tothom és lliure com els ocells o els núvols i ser lliure vol dir tenir independència i drets; que uns no són millors que els altres pels diners que tenen, ni pel territori on viuen, ni pel color de la pell. Tots procedim del mateix lloc i tots acabem al mateix lloc; tots fem el mateix i internament som iguals. Així que, per què distanciar-nos tant?". En una punta del paperet, i en lletra molt petita i cursiva, hi deia que la foto, única en el món, era d'un núvol d'Eritrea que cada set anys passava per un poble d'aquesta regió, sempre amb la mateixa forma, i que els seus habitants creien que aquest núvol els duia, cada cop que passava, una mica més de llibertat. Per això, l'anomenaven el núvol de la llibertat.

En Michael, en acabar la seva carrera, va viatjar fins a Eritrea informat de quan passaria el núvol pel poble i disposat a fer-li una foto després que s'hagués fet la primera uns anys enrere. Com que hi va arribar abans d'hora, va decidir quedar-s'hi per aprendre els costums d'aquella gent i perquè li expliquessin més coses sobre l'anomenat núvol de la llibertat. Un temps més tard, el núvol va aparèixer i en Michael li va fer la foto tal com havia planejat.

Com que ja havia fet la fotografia, en Michael havia de tornar al seu país per continuar amb la seva vida. Però no era capaç de deixar aquella gent esperant uns altres set anys per tenir una mica més de llibertat. Un dels nens del poble li va demanar que no marxés; però en Michael li va donar l'aquarel·la del núvol de la llibertat, que va comprar a París i que l'havia conduït fins allà, i va marxar.

Després d'uns mesos a París, es va adonar que aquella gent no entendria mai que el núvol de la llibertat no els proporcionaria, ni mai no els havia proporcionat, llibertat. Per això, va decidir tornar a Eritrea disposat a quedar-s'hi per sempre a esperar amb aquella gent l'arribada de la llibertat i a renunciar a un futur brillant, perquè és millor viure senzillament esperant la llibertat que no viure en l'esclavitud de la riquesa.

Paula Agramunt Gibert
1r de secundària

24

De sobte

Tornava de Florència, de les fabuloses vacances que havia passat visitant el Duomo, Il Ponte Vecchio, el museu dels Uffizi, la Galeria de l'Acadèmia... Anava disposada a explicar-ho tot als meus pares i als meus germans, Salim i Ahmed. Havien estat les millors vacances dels meu nou anys de vida; bé, de fet, havien estat les úniques vacances que havia fet, gràcies a la família Fernández, d'origen espanyol, que m'havia acollit quinze dies i m'havia dut a veure una mica de món. En aquell moment anava en direcció al meu poble en autobús.

En creuar la frontera, després que el conductor insistís molt als soldats israelians, ho vaig veure tot més fosc del normal. No sabia per què, però vaig pensar que devien ser imaginacions meves. De sobte, vaig veure una dona amb els ulls inflats i vermells. Va pujar a l'autobús. Em preguntava què li deuria haver passat per trobar-se en aquella situació. Com que no sóc xafardera, no vaig preguntar-li res. Vaig pensar que podia haver estat una cosa personal. Podia haver caigut i haver-se fet mal. Vaig parar de donar-hi voltes i em vaig tornar a submergir en els records de les meves fabuloses vacances.

Per fi vaig veure el cartell amb el nom del meu poble. Em vaig dedicar a mirar el paisatge; tot era fosc, igual que prop de la frontera. De sobte vaig sentir un soroll horrible. No sabia què era. Després vaig saber que era el soroll d'una bomba. Al cap d'un moment vaig començar a sentir crits de dolor. Molta confusió. Vaig veure gent ferida i molta sang. La situació feia mal només veure-la. L'autobús es va aturar. La gent fent xiscles va començar a perdre la calma i va començar a donar cops a portes i finestres, fins que van cedir. El conductor de l'autobús demanava calma per un micròfon, però ningú li feia cas. Tothom va baixar de l'autobús amb corredisses i empentes, segons deien per salvar la vida. Em vaig quedar quieta. Tenia un munt de preguntes al cap: "per què i de què volien salvar la vida? D'on havia vingut aquella explosió?"... De sobte un home em va agafar en braços i va començar a córrer. De nou les preguntes em van envair. "Qui era aquell home? Per què m'havia agafat i m'havia tret de l'autobús? Què volia de mi si jo només tenia nou anys?"... Vam sortir de l'autobús. Em va deixar a terra i em va preguntar si vivia en aquella ciutat. Vaig assentir. Em va demanar si sabia on era casa meua. Vaig dir que sí. De fet no ho sabia. Em va dir que corregués i m'amagués a casa. Vaig començar a córrer en una direcció. No sabia on anava. De nou vaig sentir aquell soroll tan horrible. Una altra bomba. Em vaig girar i vaig veure, horritzada, que l'autobús on viatjava estava cremant i, de nou, vaig sentir xiscles i gent ferida. Em preguntava què havia passat. Qui feia tot aquell mal en aquella petita ciutat de Gaza? Per què? No ho sabia. De fet, no sabia res. Era allà al mig. Al mig de gent morta, de l'autobús incendiari, de les cases destrossades, de mares desesperades buscant els seus fills. Ningú em buscava, a mi. No sabia què fer. Vaig decidir continuar corrent.

No sabia quant de temps vaig estar pels carrers d'aquella ciutat, que en el fons sabia que era la meva, però que no reconeixia: no sabia on era. L'estona que havia estat pels carrers havia vist moltes coses: sirenes de cotxes de bombers i ambulàncies, metges per tot arreu, explosions i sang, molta sang. De sobte vaig veure una dona. Una dona cridant desesperadament el meu nom. Em vaig girar sorpresa. Era la meva mare. No hi havia cap dubte. Vaig córrer com mai ho havia fet. La vaig abraçar molt fort. I ella a mi. Em va mirar. M'havia reconegut. Em va explicar tot el que estava passant a Gaza. Em va explicar que Israel, el país veí, havia llançat una ofensiva per raons que, evidentment, no vaig entendre.

Els meus pares deien que jo era una nena molt intel·ligent i, per això, perquè volien que veiés món i aprenguéss una mica més, van acceptar que la família Fernández m'acollís durant quinze dies. Quan la mare va saber que havia vingut en l'autobús que havia explotat es va posar a plorar i va sortir corrent de casa per anar-me a buscar. Portava hores buscant-me i ja tornava a desesperada a casa quan ens vam trobar.

Vam arribar a casa. El pare no hi era. Vaig preguntar on havia anat. Em van dir que era mort. El pare era mort! Casa nostra, que abans que jo marxés tenia tot el que ha de tenir una casa, ara no tenia res. I la nostra família s'havia trencat per sempre. No m'ho podia creure.

Els meus germans, la mare i jo vam estar amagats dinou dies al soterrani de casa. Vam estar amagats fins que les autoritats ens van dir que Israel havia declarat l'alto el foc. Des del dia que havia arribat, al nostre amagatall, havia estat parlant de Florència, del que havia viscut a Florència i sobretot de com la gent es queixava per petites coses, que ara veia que no tenien importància. No tenir pare, que casa teva estigui destruïda o simplement que refer la teva vida sigui gairebé impossible, sí tenia importància. Que se't trenqui una joguina o que no et comprin el que vols, no gaire. El viatge que vaig fer a Florència i tot el que de sobte va passar, no només em va servir per aprendre, també em va ajudar a veure que les persones, a vegades, tenim la sort que tenim segons si naixem en un lloc o en un altre.

Al cap de dos anys, la meva mare es va tornar a casar. No em semblava bé. Volia que el pare tornés. Però no podia ser. Després del meu viatge a Florència i el que de sobte va passar, la meva vida no va tornar a ser la mateixa. Israel va aconseguir matar més de mil dues-centes persones innocents; entre elles, el meu pare.

Júlia Moreiro Martínez
2n de secundària

L'escala

Desperta la vida.
El cant dels ocells trenca el silenci.
Es lleva la llum a llevant
banyant el cel de colors
i pintant en l'aigua el seu reflex.

Els primers rajos del sol
assequen les gotes de la pluja.
La humitat suspesa en l'aire
aixeca l'olor de terra molla.

Les barques de la platja
dormen encara,
escoltant el bell cant del mar
que acaricia la sorra clara.

A l'horitzó es divisa una barca blanca,
que navegant silenciosament arriba.
I el vell pescador treu el peix de les xarxes,
com fa cada matinada.

Caminant cap a la llotja
es perd en la foscor dels carrers.
I mentre els altres desperten
acaba el seu dia.

Eva Menéndez Vilallonga
3r de secundària

Un art únic

És una porta, una de molt especial, capaç de conduir-te cap a un nou món. Un món similar o molt diferent al nostre, llunyà o proper, antic o innovador, desolador o fascinant, real o fantàstic. Té capacitats úniques que ningú més no té. Són pròpies d'ella. Sap conduir-te i fer-te oblidar on ets, fins i tot qui ets, oblidar el teu entorn i endinsar-te en un altre. Ho fa fins al punt que tu coneixes aquell món, vius el que els seus habitants viuen, sents el que ells senten, tems el que ells temen i t'intriga el que a ells els intriga. És capaç d'obrir la porta a la imaginació, de fer-te crear un món a la teva mida, amb la teva gent. Gent que viu situacions que segueixes de ben a prop. T'explica el seu món amb tots els detalls perquè tu te'l facis teu i el puguis veure davant teu sense que hi sigui.

Pot transportar-te a un món llunyà, amb costums desconeguts i paisatges exòtics. Fer-te conèixer aquest món d'una manera especial, ensenyar-te'l perquè el coneguis i endinsar-te en ell. Imaginar que hi vius des de fa molt temps, que tens els problemes d'aquella terra, que vius com ells viuen i que penses com ells pensen. O també et pot fer viatjar pel món, que et sorprengui en un país estranger on tu ets de visita. Que descobreixis aquell indret, que t'impactin els seus costums, que coneguis alguns habitants i les seves històries. Sap com fer-ho per transformar-te en aquest viatger que viu emocionants aventures, que té problemes que ha de resoldre o gent que ha d'ajudar. Sovint introdueix un aspecte engrescador que et fa seguir endavant i t'impedeix de rendir-te tot preguntant-te què succeirà: la intriga. Però és molt més que tot això. No només pot transportar-te a una altra realitat, també ho pot fer a un món completament nou i desconegut on res no té lògica ni sentit, a un món inexistent. Et permet d'endinsar-te en aquest món com si es tractés d'un somni, on tot s'hi val. Sovint et trobes en llocs on predomina la màgia, on apareixen tot tipus d'éssers amb qualitats sorprenents o malèfiques. Tant et pots veure transformat en un mag, en un follet, en un vampir, en un fantasma o en un ésser nou, amb qualitats desconegudes que vas descobrint. Però també et situes en llocs fantàstics on hi ha prínceps i princeses, on els animals parlen i opinen i on sovint hi ha un malvat que cal combatre. Un altre món imaginari pot ser aquell que encara no ha arribat, el que està per venir i que és ben diferent del nostre. Una terra on hi ha un munt de nous invents, on la vida de les persones sol ser més còmoda, però que alhora depèn molt més de les màquines i dels robots. Però aquesta porta no només sap conduir a nous mons, també sap recórrer el teu perquè l'entenguis millor. Et permet de reconfortar-te i aprofundir-hi per tal de millorar-lo i aconseguir que siguis més feliç, tant tu com els que t'envolten.

Per tant, en travessar aquesta porta tan especial pots entendre millor el món, saber el que hi passa, aprendre sobre altres indrets i els seus costums, pensar per què són diferents i quines són realment les diferències, saber si és just el que hi passa, el que els ha tocat de viure i si s'hi pot actuar d'alguna manera. També pots fugir de la realitat, viure en un món imaginari per una estona, ser qui més t'agrada ser o fer el que més t'agrada fer. O simplement el que pots fer és continuar on ets, entenent i afrontant més bé la teva vida per poder-la gaudir millor. Tot això no seria possible sense ella, que té totes aquestes capacitats i que ens pot fer passar tants bons moments. És algú amb qui sempre pots confiar, algú que sempre t'acompanyarà i et distraurà, a la vegada que t'ensenyarà mil aspectes de realitats diverses. Unes capacitats úniques que ningú més no té. Són pròpies d'ella. Són pròpies de la lectura.

Laura Martínez Capilla
4t de secundària

L'estrella màgica

Hi havia una vegada un cargol que mai havia vist una estrella. Un dia va decidir fer una excursió per veure estrelles. Va caminar i caminar fins que va arribar a una muntanya i allà va veure una estrella que li deia que la seguís i així ho va fer. Va arribar a un lloc ple d'estrelles. Va ser pintor i va fer un quadre que es va anomenar: L'estrella màgica.

Jan Fàbregas González
1r de primària

El petit grill

Un dia va sortir el petit grill de casa i era tan petit que es va perdre en mig del bosc i va caure una pedra rodolant. El petit grill va cridar:
- Socors! Un elefant m'està perseguint!!!

De sobte, es va allunyar i va veure que era una pedra gran i se'n va anar tan feliç perquè va descobrir la seva primera cosa. De tant caminar es va cansar i va veure una muntanyeta de punxa. Hi va pujar i va dir:
- Au!!! Quina muntanya més punxeguda, però si es mou!!!

Era un eriçó.

Llavors trobava a faltar els seus germans i pares, però com que era tan petit, no sabia on anar i es va quedar en un raconet dormint. Quan es va despertar ja havia dormit prou. De sobte, sent un soroll:
- Grill petit on estàs?- Era la seva mare. -Aquí estic mare!- El va trobar i van anar cap a casa tots feliços.

Georgina Artime Vidal
2n de primària

El drac petit

Hi havia una vegada, en un arbre, un niu amb tres ous. El primer ou es va començar a obrir. Va sortir un ocell amb pelatge verd. De dins del segon ou va sortir un ocell amb el pelatge vermell i del tercer... Oh! El tercer no era un ocell sinó un drac.

El drac se'ls va mirar estranyat.

- Què passa? Per què em mireu així?
- Perquè ets un drac i nosaltres ocells.
- Òndia! És veritat! Com és això?- Es preguntava el petit drac.
- Doncs no ho sé però no ets igual que nosaltres, no volem que siguis el nostre germà.

El drac va preguntar a la senyora gallina: "Que puc viure amb vosaltres?"

- No, si ets un drac no.

I així igual amb tothom.

Finalment, el drac va tornar amb els ocells.

- Puc venir amb vosaltres, si us plau? No sóc dolent.
- D'acord, et deixem.

I així va ser. Es va quedar amb els ocells per sempre més i és que el fet de ser diferent no és dolent.

Amanda de la Jara Ortíz
3r de primària

Ai la mare!

El pijama al lavabo,
la PSP sobre el llit,
els mitjons al sofà,
les sabatilles pel mig.

Ai la mare!

Les ulleres brutes,
el berenar per recollir,
el jersei per plegar,
els deures fets, això sí.

Ai la mare!

Els llums tots en marxa,
la motxilla per obrir,
la televisió oberta
i les sabates pel mig.

Ai la mare!

Pol Cantarell Sola
4t de primària

El país del tot és possible

En Lluís avui se'n va d'excursió. S'ha preparat la motxilla i ha anat a l'escola amb el seu germà gran, l'Eduard.

- Lluís, passa-t'ho bé, i recorda que l'esmorzar està a la butxaca del davant.- Va dir-li l'Edu.

L'autocar estava a punt de marxar i va haver de fer una correguda. Va ser un viatge llarg i pesat però a la fi van arribar a un bosc molt espès.

- Professora Mary- va preguntar en Lluís –que hi hem arribat?

La professora Mary li va preguntar al conductor i va dir-li a en Lluís que s'havien perdut. Tota la classe va començar a fer xivarri, a cridar i a fer preguntes en veu alta.

- Mary, podria sortir fora? M'he marejat.- va interrogar en Lluís.

- D'acord, però no t'allunyis massa.

En Lluís va respirar aire fresc de la muntanya, però llavors li van entrar ganes de fer les seves necessitats i es va amagar entremig d'uns arbres i uns matolls. I quan estava a punt de treure's el cinturó, va caure per un forat profund i fosc, hi va caure durant dos minuts que li van semblar interminables.

Quan es va despertar, estava estirat en un llit envoltat per vint follets.

- Hola!! – va exclamar-li una veu molt aguda.

En Lluís va aixecar-se d'un bot i un dels follets, que tenia una barba platejada, unes orelles punxegudes, un nas encorbat i vestia d'un marró molt fosc, va dir-li:

- Benvingut siguis, noble humà fill d'Adam. Benvingut siguis al país del TOTÉSSOSSIBLE!!

En Lluís, tot sorprès, va preguntar:

- Vosaltres sou follets?

- I tant! – Va cridar un follet tan menut que només mesurava vint cm. – I espera, perquè si això t'ha impressionat, espera i veuràs!

Van sortir al carrer. Era petit i estret, es podia dir que era una cova amb llumetes amb la diferència que hi havia casetes d'un metre i mig, petites carreteres... i tots els follets treien el cap per les petites finestres. A en Lluís li semblava que estava vivint un somni. Els follets miraven el nen orgullós d'ells mateixos.

- Tens gana? – va preguntar-li un follet.

- Molta – va respondre en Lluís. I un dels follets va agafar una fulla i la convertir en una truita d'ou.

- Tens set?

- Sí, si us plau!!

I un altre follet va agafar una pedra i la va convertir en un vas d'aigua. En Lluís no sabia què dir. Després de menjar va demanar als follets que li expliquessin la seva història.

- Fa molts anys, a l'època de la mitologia grega, vivien tot els éssers màgics al bosc, però la gent va anar deixant de creure en nosaltres i sempre que ens veien ens feien fora. Per això estem refugiats sota terra.

- Una pregunta. – va dir en Lluís – Si és el país del TOTÉSSOSSIBLE, també és possible tornar al meu món?

Hi va haver un minut de silenci. Finalment un follet que tenia pinta de savi va parlar.

- Podríem anar a buscar el xaman dels follets!

Van caminar mig quilòmetre fins que van arribar a una cabana d'un metre d'alçada i un dels follets va trucar a la porta. De dins, va sortir un follet vell, arrugat, amb una llarga barba blanca i amb ulleres.

- La solució – va dir- és adormir-te i tornaràs al teu món.

En Lluís es va estirar i quan es va despertar es va trobar dins d'un forat envoltat per vint nens i nenes i una professora.

- Et trobes bé? – va preguntar la Mary – És hora de marxar.

Quan va tornar a l'autocar li va saber greu haver-se desmaiat i que tot hagués estat un somni. Però quan l'autocar es disposava a marxar va veure darrere d'un arbre dos follets menudets que li picaven l'ull. I ell els va dir adéu amb la mà. I de totes les persones a qui va explicar la seva història, només el seu germà Edu el va creure.

Víctor Font Bartumeus
5è de primària

Diari d'en Moha

Dissabte, 27 de desembre:

Avui està sent un dia dur. Després d'anar a la mesquita a resar he tornat a casa. Tot Gaza està deshabitada. Sembla que tothom estigui dormint. Només es veuen uns focs artificials a la medina, que segons la Hora, són molt dolents. La Hora és la meva germana, seixanta llunes més gran que jo. Ella sap moltes coses. M'agradaria veure tots aquells focs de més a prop, però no em deixen perquè són molt dolents. La mama i el papa xiuxiuegen cada nit quelcom, que tenen por, que són mortífers, que la meitat dels veïns han mort... No entenc res.

Avui he vist uns quants soldats que anaven parlant un idioma molt estrany. M'he amagat perquè em feien una mica de por i de respecte i perquè duïen unes pistoles d'aigua molt grosses.

Ara és l'hora de dinar, ha estat tot una mica estrany, han vingut els veïns perquè un coet s'ha estavellat a casa seva i l'ha destrossada. Pobres... Suposo que ha estat un accident, però tal i com parlaven, no ho semblava un accident. Tot això ho he escoltat per l'ull de la porta, perquè deien que sóc massa petit.

Després de dinar ha sonat l'alarma. L'alarma és quan hem de córrer fins a la biblioteca on hi ha molta gent blanca que són molt bones persones. Una dona d'allà és molt amiga meva, és la Jessi, juga molt amb mi i em dona menjar.

Quan hem arribat a la biblioteca hi havia molta gent. Es respirava un ambient frenètic que sóc incapaç de descriure. Després d'uns quants minuts, s'ha sentit un terrabastall molt gros, com si fos una bomba. En aquell moment la gent ha començat a cridar, més que quan jo m'enfado. Ens vam amagar sota un taulell espectacularment gegant amb la Jessi, la Hora i els pares.

Vam sortir i vam anar cap a casa. Corríem desesperats. Quan vam arribar a casa, ja no hi era. Jo pensava que ens havíem equivocat, fins que el papa va dir:

- Ja ens ho havien dit els veïns.

També va afegir uns quants renecs que millor no mencionar. Llavors vaig lligar caps.

La mama va començar a plorar i la Hora va anar a buscar totes les coses que va trobar a la runa. Allà es respirava un aire molt caòtic. Vam tornar amb el cap cot a la biblioteca. Li vam explicar a la Jessi el que havia passat i ens va donar consol.

Va tornar a sonar l'alarma, aquest cop molt més fort. Es respirava el mateix aire frenètic que abans, però molt més exagerat. Ens vam tornar a amagar sota els taulells i vam tornar a escoltar els focs artificials, però aquesta vegada molt més a prop.

Hola, sóc el pare d'en Moha, estem a l'hospital. Jo m'he trencat una cama i a en Moha li ha caigut una paret al braç a causa de l'explosió. Ell i jo ens recuperarem. Ell encara no ho sap, però la Jessi, la mare i la Hora han mort. Ell i jo hem estat els únics que ens hem salvat.

Espero que t'escrigui. Adéu.

Carles Aulés Blancher
6è de primària

Ideari

Per fer un poema
cal buscar un tema,
però en aquest moment,
no em ve res a la ment.

Sóc un home sense idees per escriure aquest poema,
per això explico el meu problema.

Sóc una persona intel·ligent,
tinc poca traça, però tinc cervell.

Hauré de fer un pensament
perquè no em surti un poema dolent.

Tinc idees per muntar un negoci
relacionat amb l'oci.

Puc inventar un aparell
que navegui, circuli i voli com un ocell.

Tinc idees per fer un dibuix
i que no em surti un garbuix.

Sóc un as de la mecànica,
i puc fer qualsevol tipus de màquina.

Tinc idees per fer un viatge
sense portar gaire equipatge.

Tinc idees per fer un invent
i que enlluerni la gent.

Puc compondre una cançó
amb molt ritme i que doni emoció.

Tinc idees per fer un medicament
que salvi a tot bitxo vivent.

Puc tenir una idea brillant
en el moment més important.

I arribo a la conclusió
que no tinc idees per fer una redacció.

I el meu problema,
és que no puc fer ni un poema.

Max de Rosselló Ferrer
1r de secundària

Jo també vull una rosa per Sant Jordi

La petita va sortir corrents de la casa quan va veure la silueta del seu avi dibuixada a l'horitzó. Va córrer fins al camp on sempre que els seus avis els feien una visita la nena es retrobava amb ells.

- Bon dia a tothom! - va exclamar el senyor tot entrant a la casa i penjant l'abric.
- Bon dia - va respondre la mare de la nena, que ara parlava amb la seva àvia -. Marxarem de seguida.

Al cap d'uns vint minuts tots ja estaven preparats per marxar menys la petita.

- Va, Lúdia! Que s'acabaran els bons llibres! - va cridar-li el seu germà, empietat.

Havia corregut tant com podia, però tot i així, havia acabat l'última. Li encantaven els llibres que li compraven el dia de Sant Jordi, sobretot pels dibuixos, les tapes brillants i aquelles pàgines desplegables darrere les quals s'amagava un bonic castell de princeses. La Lúdia gairebé no sabia llegir, ja que només tenia cinc anys. El dia de Sant Jordi li agradava molt, però hi havia una cosa en els cinc dies de Sant Jordi que havia viscut durant la seva vida, que l'havia molestat enormement. Per què el seu avi, el seu estimat avi, que cada dia li deia que l'estimava molt, donava una rosa a les seves dues germanes grans, que tenien quinze i deu anys, i en canvi a ella, a la petita Lúdia, a qui sempre havien agradat les flors, no li regalava cap rosa? La seva mare li deia que era perquè ella encara era petita. Però aquell any a la Lúdia no li va passar per alt que no li regalessin cap rosa. Així que... va decidir anar a demanar personalment una rosa al seu avi.

- Avi, jo també vull una rosa, com les que regales a la Maria i a la Diana...
- Doncs l'any que ve en rebràs una de ben vermella, t'ho prometo, petita - va dir, i va marxar cap a casa seva.

Va passar el temps i la petita de la casa va fer sis anys, i va tornar el dia de Sant Jordi. La Lúdia estava molt contenta perquè rebria la seva rosa, que tant de temps havia esperat. Quan va acabar l'escola, la Lúdia va anar corrents cap al camp on sempre es trobava amb el seu avi. Ell encara no havia arribat. Va esperar-lo molta estona, fins i tot hores, fins que va aparèixer la mare de la Lúdia.

- Mama, on és l'avi? Porto estona esperant la meua rosa! Em va dir que... - va parar de parlar quan va veure que la dona estava plorant.
- Què passa, mama?
- Doncs... que l'avi - li costava molt parlar, ja que sanglotava - que l'avi... ja no hi és...

SANT JORDI '09

- Per què? On ha anat? A buscar la meva rosa?
- No, Lúdia... que ha marxat i no tornarà...!
- No ho entenc, mare...
- Que l'avi ha mort! - va cridar i va marxar corrents amb les mans a la cara.

La Lúdia es va quedar parada, traumatitzada, decebuda... i molt trista. No s'ho creia, segur que l'avi havia anat a comprar a la ciutat... o al cinema... però no podia ser que hagués mort... "això no!" va pensar.

Ella es va quedar esperant el seu avi, asseguda sobre l'herba, fins que es va fer tard i la seva mare, encara amb els ulls vermells, li va dir que entrés, que si no agafaria fred. Des d'aleshores, cada any, la Lúdia anava al camp el dia de Sant Jordi, seia a l'herba i esperava el seu avi fins que es feia de nit. Van passar molts anys així, fins que un dia, els pares de la Lúdia, que ja tenia dotze anys, li van dir que havien de marxar a la ciutat perquè el pare hi havia aconseguit treball. Havi-en de marxar... el dia de Sant Jordi. Com cada any, la Lúdia, abans de marxar, es va dirigir al camp per última vegada per veure si apareixia el seu avi, però ella ja s'havia fet més gran i, per primera vegada, va entendre que el seu avi era mort i que no tornaria mai més.

- M'ho vas prometre, avi! - va cridar amb els ulls plens de llàgrimes quan va sentir que la seva mare la cridava dient-li que havien de marxar.

La Lúdia va quedar-se mirant el camp sense saber què pensar ni què sentir. Definitivament, s'havia quedat sense rosa, sense un feliç Sant Jordi i, encara més important, s'havia quedat sense avi. Però quan estava disposada a marxar i deixar tots aquells bons records, aquells dies d'estiu mirant les muntanyes amb el seu avi, aquells matins d'excursió i, també, aquelles tardes d'hivern a casa, tots parlant i rient, amb el foc ballant a la xemeneia, alguna cosa la va aturar. Enmig de l'herba va veure una bonica flor vermella que brillava sota la llum del sol d'abril. Era una rosa.

- Gràcies, avi - va murmurar.

I amb un somriure a la cara es va girar i va marxar.

Elena Ballvé Martín
1r de secundària

Por d'oblidar-te

Com dir-te que se m'escapa l'aroma de les teves paraules
que no trobo ja ni forma ni manera d'estimar-te.

Ara t'amagues als meus malsons i m'espantes,
mentre que al meu cor, a poc a poc, t'apagues.

La llum amb què vas néixer,
el somriure amb què vas marxar.

Van ser la promesa de recordar-te
i ara, tinc por d'oblidar-te.

Els versos s'entrellacen entre ells
formant estrofes que intenten alleujar el dolor de la teva absència
i quan, acabat el poema, l'estripo desesperada,
m'adono que els cants a la paraula
s'han fet part de l'esperança.

- No marxis!- Crido a la foscor.

- Et necessito encara ara!

Deixa'm recordar-te tal com eres,
deixa'm abraçar-te una altra vegada,
deixa'm dir-te que t'estimo
i fes-me veure que existeixes,
ni que sigui amagada
en un racó de la meva ànima.

Destrossada i abatuda
caic sense esperança,
en uns braços

que, de cop, m'escalfen.

-Qui ets?- pregunto espantada.

- La raó de la teva tristesa i la solució al teu dolor.

- Mama?

Les primeres llàgrimes es deixen veure
entre uns ulls que no volen obrir-se,
i quan, finalment, aconseguixo mirar-te,
m'adono alleujada
que segueixo sense oblidar-te.

Cristina Morales Fernández
2n de secundària

El tresor més gros

- Quin fàstic, mare! De veritat que hem de venir a viure aquí? A mi tot això no m'agrada, és horrorós i... eh! Teo vine, corre!
- Què és?- Va preguntar amb curiositat.
- Ni idea, però ni se t'acudeixi dir-li a la mare.- Vaig contestar, mig amenaçant-lo.
- Em prens per estúpid? Ni per deu monedes d'or li diria... Bé, per deu monedes d'or potser...
- Teodor Cuatrecases Bermúdez!- Vaig cridar indignada posant èmfasi expressament als dos cognoms.

Va fer cara de penedit i amb això n'hi va haver prou com perquè els dos tornéssim a fixar la vista en la petita porteta que teníem sota els nostres peus. Què devia ser allò? Tenia un aspecte antic i deixat, com si no s'hagués tocat des de feia centenars d'anys. Després d'una estona de silenci vam decidir obrir-ho. Per ser una simple trapa enganxada a terra i més vella que l'anar a peu, seguia oposant molta resistència... En Teo va decidir que seria millor anar a buscar una corda per lligar-la a l'anella que hi havia enganxada a la trapa i poder estirar amb més força i, mentrestant, jo vaig quedar-me a examinar-la. No era gran cosa i, quan ja havia decidit que ajudaria en Teo, vaig veure un pany. M'hi vaig apropar per veure'l millor, era el típic pany de les pel·lícules: vell, desgastat i ple de pols. Vaig començar a mirar pel meu voltant a veure si trobava una clau per obrir-la, però no hi va haver sort. Llavors va arribar en Teo; portava una cosa a la mà i la corda lligada a la cintura:

- He tardat gaire?

Una eternitat, vaig pensar.

- Mira què he trobat a la cuina... Una clau vella, estrany, no?- Va dir emocionat.

- Ets el mocós de nou anys més intel·ligent que conec.- El vaig abraçar molt fort.

S'havia enfadat quan li havia dit mocós però, per sort, allò d'intel·ligent ho havia compensat.

Vam obrir la trapa, la clau hi encaixava perfectament i, a sota nostre, s'estenien unes escales de les quals no sabíem veure el final.

-Tu primer!- Va dir el meu germà petit mirant el forat amb desconfiança.

Vaig baixar, intentant, de totes les maneres possibles, que no se'm notés la cara de por que posava. De cop es va sentir la veu de la mare que ens cridava a parar taula i a ajudar-la a ordenar la pila de caixes de mudança que hi havia per endreçar. En Teo va baixar de cop, odiava ordenar la casa; tan ràpid va baixar que gairebé em tira a terra de l'ensurt. Hauríem d'haver agafat lots, vaig pensar, i estava segura que el noi que tenia al costat pensava exactament el mateix. De sobte, es van acabar els esglaons. Sense dir-nos res començarem a investigar per veure on estàvem exactament. Semblava una aventura de còmic. Sense adonar-me'n, vaig recolzar-me en una mena d'interruptor i es va encendre el llum. Aquell soterrani era tan fosc que aquella resplendor al seu costat era quasi cegadora. Quina decepció ens emportàrem en veure que només era el soterrani de la casa! Però, tot i així, per ser un soterrani abandonat, era ple de coses estranyes. Quadres vells, cofres, miralls, una taula partida per la meitat, un munt de caixes de cartró mal apilades i, sobretot, molta pols. El meu germà seguia investigant, però jo, que ja me n'havia cansat, vaig apartar la pols de les caixes i m'hi vaig asseure. De cop, sense que el meu cap fos prou ràpid per trobar-hi una explicació, vaig travessar el terra i vaig caure al buit.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!- Vaig cridar aterrida.

Vaig aterrar en una mena de superfície molt tova que no havia vist mai i, mentre m'incorporava, es va sentir en Teo que cridava:

-Júúúúúliaaaaaaaa! Júlia on ets? Què ha passat?

-Llença't pel forat!- Vaig cridar tan fort com vaig saber.

Aquesta vegada era en Teo qui xisclava com un desesperat mentre baixava per... allà.

Ara la seva veu ja estava molt més a prop i m'explicava que havia trobat un encenedor en un calaix mentre remenava i se l'havia emportat. Així que el va treure i va il·luminar la sala on ens trobàvem. Era rodona i no gaire gran, però cada paraula que dèiem ressonava com si hi hagués centenars de lloros al voltant. Tot i la llum de l'encenedor, no vam saber identificar què teníem sota els peus. La sala no tenia res d'estrany, per no tenir, no tenia ni sortida, exceptuant el forat pel qual havíem arribat. Estàvem acorralats.

- Teo...

I els ecos repetiren "Teo, Teo, Teo". No vaig obtenir resposta.

- Teo... - Vaig repetir, aquest cop alarmada. I els ecos ho tornaren a repetir i això em va irritar.

- Teeeeeeeeeeeeeeooooooooooooooooo! On ets? No pots haver desaparegut així com així? Digues alguna cosa, si us plau...- De sobte hi vaig caure! Segur que era una altra broma de les seves. - Si és una broma, és de molt mal gust!!!! No té gràcia!- Em sentia ridícula, com si parlés amb les parets.

- Sóc aquí! - Va dir una paret amb la veu del meu germà.

- Qui ets?

- El faaaaaaaaaaaaaantasmaaaaaaaaaa d'en Teooooo - Va tornar a replicar la veu - Que és broma! Sóc jo! És que... espera, millor t'ho ensenyo, segueix la meua veu.

Vaig fer el que em deien i vaig acabar empenyent una paret que girava; vaig aparèixer en una biblioteca enorme. "Per què havíem aparegut en una biblioteca? Que estrany", vaig pensar. A tots dos ens encantava llegir, així que vam començar a investigar. Jo portava la motxilla d'anar a l'escola plena de llibres, però encara n'hi cabia algun i... calia aprofitar-ho. Vaig posar-n'hi tants com vaig poder: Aventures al mar, Los cinco, El príncep de la boira... Però vaig haver de treure'n la meitat per compassió, ja que va resultar que en Teo no havia baixat la seva motxilla. La meua començava a pesar com un mort, però vam decidir que valia la pena i que, a més a més, no era el problema més gran que teníem. Aquella biblioteca era enorme i semblava un laberint, com trobaríem la sortida? Vam buscar per tot arreu, però aquesta vegada no ho aconseguíem. Ens semblava que portàvem hores caminant i, inexplicablement, l'únic rellotge que teníem no funcionava.

- Júlia, tinc molta son, fem una becaina? Només serà un moment, per descansar una estona.

Hi vaig estar d'acord, jo tampoc no estava per posar-me a saltar. No sé pas quanta estona vam dormir, però el cas és que quan ens vam despertar ja no érem a la biblioteca, sinó en un gran brollador d'aigua on hi havia una cascada preciosa!

- Ostres!... és... mmm... és...- no hi havia paraules per descriure-ho, era com trobar un oasi enmig d'un desert, com trobar una papallona enmig del fang, com una illa en un lloc perdut a l'oceà.

A més, em va passar la cosa més estranya que m'ha ocorregut en tota la meua vida.

Al meu voltant no hi havia res, res de res, simplement estava buit. No ho podies tocar i tampoc ho podies veure, l'única cosa que podies fer era saber... saber què era allò, perquè era la cosa més fàcil del món: era RES! De sobte, vaig tornar al món real i, pel que em va semblar, en Teo també. Em mirava amb la boca i els ulls ben oberts. Em vaig posar les mans a la cara i vaig veure que jo havia reaccionat igual que ell i vaig tancar la boca de seguida. Ell em va imitar. Davant d'aquell espectacle no sabíem què fer ni cap a on anar ja que al nostre voltant estava tot buit.

- Júlia... – Em va dir tímidament – ens dutxem?

- Som-hi!

Es va treure la corda que portava lligada a la cintura i jo vaig deixar la motxilla a terra. Ell s'hi va apropar ràpidament per veure si estava freda, moment perfecte que vaig aprofitar, sens dubte, per tornar-li la broma del fantasma. Òbviament, és impossible no caure a l'aigua després d'una bona empenta, però el que encara és més difícil és no riure-se'n un cop l'altre és a l'aigua glaçada, fet que en Teo va rebutjar amb una colla d'insults que encara feien riure més. El meu germanet va decidir que em tornaria la jugada i... ostres si me la va tornar! Va sortir de l'aigua i em va fer una gran abraçada; tenia la roba tan xopa i freda que quasi me'l trec de sobre a bufetades, però no vaig tenir temps ni de fer un crit que, al cap d'un moment, ja érem tots dos a l'aigua congelada esquitxant-nos com bojós sota la cascada que ens anava retrunyint al cap. Finalment vam parar d'empipar-nos mútuament i vam explorar una estona. Vaig buscar darrere la cascada, on l'aigua desapareixia i es formava una petita platgeta de pedra. No vaig trigar gens a sortir de l'aigua, se m'estaven congelant totes les parts del cos. Vaig cridar en Teo, tenia ganes que veiés aquella petita cova. Quan va arribar, per poc no es trenca el cap ensopegant amb... una pedra? No, no era pas una pedra, era un tros de fusta enterrat. Ens va picar la curiositat i vam començar a desenterrar-lo. Per fi vam veure què era: un cofre antic i vell, com els de les pel·lícules de pirates!

- Potser conté un tresor! – Vaig exclamar.

- Intentaré obrir el pany amb la navalla- Em va respondre en Teo emocionat.

I, tal dit, tal fet, vam aconseguir obrir-lo sense clau i... oh, quina decepció! No hi havia or, ni joies, ni collarets, només hi havia un munt de joguines velles!

- He trobat una carta... – Va observar el meu company d'aventures esperançat:

Som nens com vosaltres i hem descobert que, a la sala anterior, fos la que fos, et surt el que més desitges. I cada un dels nens que hem passat per aquí hem anat deixant les nostres joguines preferides per compartir-les amb vosaltres. Jugueu-hi i torneu-les a deixar perquè altres també les puguin trobar.

- Mira que som egoistes! Jo que volia quedar-m'ho tot per mi sol. I ara aquests nens ho volen compartir amb nosaltres!

- Tens tota la raó. Saps què farem? Hi posarem els nostres llibres també.- Vaig dir orgullosa de la meva decisió.

I així ho vam fer. Hi havia lloc de sobres, aquell cofre era enorme.

Com que seguíem sense saber sortir, vam decidir saltar al buit a veure què passava. Va funcionar, i de quina manera! Després d'aquella sensació a la panxa de caiguda, tornàvem a ser a l'entrada de la trapa.

- Saps què?- vaig fer enigmàtica- després de tota aquesta aventura he après una cosa: es gaudeix compartint.

Carlota Molhoek Baleri
2n de secundària

El mar

Mar, mar, sempre tan inesperat.
 En calma està a l'alba d'estiu
 i furiós a l'hivern glaçat.
 Amb bonança està
 quan el vent és alleujat
 i el sol escalfa amb intensitat.
 Pescadors fa entrar
 rere mocadors blancs al vent,
 a l'horitzó es van apropant
 dibuixant l'estel d'escuma
 al seu davant,
 tallant l'aigua sota seu.
 Amb bonança està,
 amb placidesa es mou
 i cristal·lí el seu color
 ja que sense brossa està.

Mar, mar, sempre tan inesperat.
 La posta de sol,
 moment màgic
 de color vermell es torna
 reflectint llum divina
 moment d'amor
 i de tendresa,
 on el soroll d'onades
 que trenquen amb levitat.

Mar, mar, sempre tan inesperat.
 Però quan el vent s'ha agreujat,
 en calma ja no està
 i les platges ha buidat
 sense deixar de repicar
 entre les roques del seu davant,
 i bonica com poques,
 la seva bellesa és gran.
 Puja i baixa sens mai parar
 amb tota l'energia
 que un es pot imaginar,
 mou pedres, branques i fulles

troncs, fins i tot.
Puja i baixa sens mai parar.

Mar, mar, sempre tan inesperat.
Si el temporal és potent
ja ningú no el pot parar,
la força és sobrenatural
i la destrossa és descomunal.
El passeig fa tremolar,
les pedres llisquen
i s'endinsen al mar.
Les cases vora la costa
fa vibrar,
i el pànic dels habitants
els fa entrar.

Mar, mar m'omple
de glòria, de serenitat,
de força, de llibertat.
M'omple de vida, com cap.
Mar, mar, sempre tan inesperat.

Pere Herraiz Pujol
3r de secundària

Memòria perduda

On sóc? Què faig aquí? Qui sóc? I com aquestes, moltes altres preguntes em ronden dins del meu cap. Miro el meu voltant amb l'esperança de reconèixer alguna cosa que m'ajudi a contestar les preguntes anteriors, però res. La llum del sol que entra per la finestra il·lumina l'habitació que tan estranya em resulta. Gràcies a aquesta claror, m'adono que estic ajagut en un llit gran, massa gran perquè hi dormi una persona sola. Té un capçal de ferro forjat que intenta imitar les branques d'un arbre. És molt bonic. Me'l miro durant força estona, i la veritat és que em resulta vagament familiar. Com que no aconsegueixo recordar de què em sona, surto de l'estança. Un llarg passadís s'estén davant meu. El segueixo i em porta a allò que sembla una sala d'estar. M'ho sembla perquè hi ha dos sofàs, un televisor, una taula per dinar i un mirall just davant meu. Un home gran, d'uns setanta anys, cabells blancs i curts i una barba de cinc dies és la imatge que reflecteix. Arribo a la conclusió que aquest home de cabells blancs i curts sóc jo ja que estic sol i ningú altre s'hi pot reflectir. També hi ha una tauleta de fusta, al damunt s'hi troben un munt de fotografies. M'hi acosto. Hi apareixen diverses persones entre les quals hi ha l'home del mirall. Em crida l'atenció una on surt una dona jove de cabells negres i llisos que sosté un gran ram de roses. A diferència de les altres, aquesta és en blanc i negre i una mica feta malbé pel pas del temps. Una estranya sensació s'apodera de mi. És un sentiment de profunda tristesa barrejat amb un punt d'admiració, tendresa i amor. Sí, sobretot amor.

- Era realment una dona molt bonica la mare, no trobes, pare?
- Sí que ho era de bonica.

Pare, m'ha dit. Sí, sempre em diu d'aquesta manera i jo no entenc per què. No sé realment qui és aquesta noia, però sempre està al meu costat, sempre. L'estimo. L'estimo molt, d'una manera diferent de com estimo la noia de la fotografia, però és un sentiment igual de fort.

- L'esmorzar ja està preparat. No en deixis ni un mos.

Menjo i veig unes fotografies sobre una tauleta de fusta. N'hi ha una, és en blanc i negre. Hi surt una noia amb un ram de roses a les mans. És molt bonica. No sé qui és, però estic segur que l'estimo. Sí, segur que sí.

Marta González Blasco
3r de secundària

Canícula

Tanques el llibre i dius adéu.
T'emociones i te'n vas.
Saps que no tornaràs,
fins d'aquí una llarga estona.

Tothom se'n va i et quedes sol,
però emprendre un llarg viatge,
com la migració dels ocells,
que tindrà inici a la platja.

Fora penes i depressions,
també fora decepcions.
És hora de disfrutar,
l'ahir, l'avui i l'endemà.

I parteixes des de l'inici,
paral·lelament al solstici.
Sobre la sorra daurada,
t'has quedat enamorada!

Una mica més enllà,
xoques amb l'oceà.
Verd, blau, poderós,
i una mica tenebrós.

Amb els peus bruts de sorra,
ha arribat l'hora de dinar.
I després dormir alguna hora,
que ja toca descansar.

Passen les setmanes i els dies,
fins que arribes al final.
Tot ha estat fenomenal
però són més els que voldries.

Abandones el ser lliure,
i arracones la tovallola.
Treus de nou el llibre,
i tornes a dir hola.

Marta Roura Fenollosa
4t de secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

Giuseppe

Eren les dotze de la nit i l'habitació era a les fosques. No se sentia ni una ànima pels carrers. Jo remenava la meva copa de vi, un reserva del noranta-dos, que portava a la mà dreta, mentre sonava de fons la fantàstica música del mestre Bach. L'ambient era perfecte. Lentament vaig deixar anar de la meva boca una bafarada de fum d'aquell cigar francès.

Sí, definitivament era el moment. Ja feia uns dies que aquella idea em rondava pel cap, però llavors era el moment; aquell silenci, aquell segon moviment de la tercera obertura... Sí, era el moment.

Vaig despenjar el telèfon i, sense interrompre aquella sagrada tranquil·litat, vaig marcar el número 3.

- Prepari el cotxe- vaig dir.

Vaig deixar la copa de vi damunt la taula, encara hi quedaven les escorrialles d'aquell vi tan bo, vaig posar la mà a la butxaca de l'abric, situada just sobre el pit, vencent tots els meus pensaments que deien que no ho fes. D'aquella butxaca, vaig treure'n una clau, una clau petita que amb un cop d'ull semblava que havia d'obrir una caixa forta, potser un antic bagul amb papers importants, però no, aquest no era el cas. Vaig agafar la clau amb una mà, mentre amb l'altra continuava subjectant aquell cigar francès. Quan vaig agafar la clau, un calfred em va recórrer el cos. Un altre cop, aquella mateixa veu que m'havia dit que no ho fes tornava a ser vençuda per un sentiment més fort.

Vaig introduir lentament la clau dins el forat del tercer calaix del meu escriptori. En girar la clau, la música va cessar. De sobte, va sonar aquella vella cançó que ja feia temps que no escoltava, aquella cançó tan malenconiosa. No en recordava el compositor, però sí sabia de quina època era. Ho tenia ben clar. Vaig estirar la clau enfora juntament amb el calaix. Dins d'aquell calaix vaig poder tornar a veure, des de feia ja molt de temps, aquella capsa. Una capsa plena de pols que tenia la fusta una mica corcada pel pas dels anys i plena de pols. Vaig agafar forces d'on no n'hi havia, vaig inspirar profundament i vaig col·locar la capsa davant meu, sobre la taula. Aquella melodia tan malenconiosa no deixava de sonar, però vaig centrar-me en la capsa. Vaig agafar aire i d'una bufada vaig expulsar la pols que hi havia a la tapa. Hi vaig passar la mà per sobre, acaronent-la i recordant cada dibuix de la fusta. Quan vaig aixecar la mà, a la capsa s'hi veien clarament les lletres d'un nom: Giuseppe. Vaig apartar les mans de la capsa i vaig agafar el cigar, vaig fer una intensa calada i vaig tornar a deixar-lo al cendrer. Em vaig quedar absort i vaig escoltar aquella melodia malenconiosa que no parava de sonar. Vaig deixar anar l'aire del tabac a poc a poc, com si no me'n volgués desfer, i vaig obrir la capsa amb molt de valor. Com m'imaginava, no vaig trobar cap mena

de tresor d'or ni de plata, cap escriptura d'uns terrenys ni una pintura medieval. Allà dins hi havia molt més: no pas un feix de bitllets dels quals ja no gaudiria uns dies després de comprar-me un cotxe luxós, no; el que hi havia era el meu passat, la meva antiga vida que havia deixat enrere.

Lentament, vaig allargar la mà i vaig agafar una llibreta, el primer objecte a la vista de la capsa. Sí, la recordava, aquella llibreta havia estat un tresor, un record d'un vell amic de qui havia perdut la pista. Vaig agafar un altre objecte, eren les restes del que quedava del paracaigudes que vaig utilitzar. En agafar-les, vaig reviure durant uns segons aquella operació a Sicília, la primera de la meva vida. Tot regirant els objectes, també vaig trobar una cinta de casset. No vaig poder resistir-ho, la primera llàgrima rodolà per la meva galta, lliscava tímidament, era la primera des de feia trenta anys. No vaig gosar interrompre el seu curs, vaig deixar que llisqués lentament fins al coll, amb escassa fricció, fins que va evaporar-se per la calor del moment. Vaig olorar la capsa, no feia olor de fusta, sinó una barreja d'olors despreses de l'alegria, el patiment i les llàgrimes. Aquella olor va ser per a mi com una bufetada de l'huracà més furiós que mai hagués pogut existir sobre la Terra.

Un somriure maliciós es va dibuixar en el meu rostre. Vaig tancar la capsa i la vaig desar dins la maleta.

Aquella malenconiosa melodia havia deixat de sonar, al carrer es va sentir com un cotxe frenava lentament fins aturar-se. Finalment, amb l'esperança que no fos gaire tard, vaig agafar el cigar per donar-li l'última calada. En expulsar-lo a poc a poc, el fum va anar dibuixant una silueta.

- Espero que no sigui tard – vaig dir.

Tot seguit vaig agafar la maleta quan de sobte vaig sentir una veu que venia des del carrer:

-Senyor Giuseppe, el cotxe està llest.

Em vaig girar cap a la penombra de l'habitació per intentar entreveure una figura familiar.

-Som-hi Figgaro, anem a recuperar tots aquests anys perduts.

Del fons de l'habitació se sentiren unes petites passes que s'apropaven, el dringar d'un cascavell i, finalment, un mèu.

Elena Satué Siles
4t de secundària

Concert

Primera cadència

Poder somiar amb un mar embogit és allò que desitjaria.

Un lluïment etern, demostrar que sóc un home nou. Jo sóc capaç de somiar.

Un dia

seré admirat.

Introducció

Una figura lliscant, amb fàcil elegància. Avança lentament

deixant-se admirar...

Plata fosa sobre un fons gris clar.

Intermedi orquestral

Vulgueu sentir! Sentiu-vos i deixareu de ser
i sereu.

Tan sols un subratllat que us permet descansar. Prepareu-vos un altre cop.

Tema

Mentre un home camina veu i no sap si és vist.

Ell ja ho sabrà,

si vol.

Deixem-lo ser invisible i delectem-nos en allò que tenim a l'abast de la mà.

Primera variació

Si allò que tenim a l'abast de la mà és important, doncs que l'home segueixi
sense ser vist. Al cap i a la fi, ell no crida ni s'agita.

Un altre intermedi orquestral

Mireu-lo! Tot pot canviar un cop i un altre. Tornem a deixar-vos descansar i preparar-vos
pel que queda.

Segona variació

Jo miraria l'home. O el punxaria perquè cridés i es fes veure.

És tan còmode avançar mirant endavant

i no torçar el cap.

Tema conclusiu

Oblidem tot el que s'ha dit.

Veure altre cop aquella figura platejada,

talment de mercuri, que avança sinuosament.

Segona cadència

Poder saltar sense moure's de lloc.

Cridar per ser admirat.

Això és el que algú busca.

Finale

Una impressió.

Voluntat.

Avenç infinit.

Marc Bosch Matas

1r de batxillerat

Marcel Corre i Cuita

Marcel Corre i Cuita va néixer un 1 de gener, tot just estrenat l'any. Mentre la família prenia el cinquè gra de raïm, la seva mare, Presurosa, sentia els darrers dolors d'un part que es va produir en un obrir i tancar d'ulls. Diligenci, l'orgullós pare, va córrer a inscriure el nadó com a primer catalanet de l'any i, així, va guanyar llet gratis per a un any, un xumet, dos pitets i un osset de peluix. Abans que li caigués el melic, ja era el soci 1357 del Barça i estava inscrit a l'escola del seu poble. Als tres mesos d'edat va treure la primera dent, per a sorpresa del seu pediatre. Va caminar sol a l'edat en què els altres nens gatejaven i la velocitat amb què prenia els biberons va ser la causa de molts mals de panxa. La mare aviat va aprendre que la digestió del seu fill no era com la dels altres nens: menjava, païa i eliminava en un tres i no res. Mai no va saber què era un restrenyiment.

El matí abans del primer dia d'escola va decidir preparar-se l'entrepà amb vint-i-quatre hores d'antelació per no fer tard. En comparar el seu entrepà amb els dels seus amics, recent fets, va decidir que potser la solució era llevar-se mitja hora abans per preparar-lo. Entre aquesta mitja hora i l'hora d'excés de puntualitat amb què arribava a l'escola, el Marcel acostumava a anar curt de son. Entre les empleades de la neteja nocturna de l'escola era conegut aquell menut que arribava a l'escola molt abans que obrissin, quan encara era negra nit, i a corre-cuita, com si anés a arribar tard. Els professors van haver d'exercitar tota la seva paciència davant d'aquell cul inquiet.

Va tenir moltes xicotes i més d'una cita fugaç d'aquelles d'anar per feina. Algunes el van deixar, fartes d'àpats romàntics al "fast food" de la cantonada. L'única que va aconseguir arrossegar-lo fins a un restaurant com cal va fugir corrent quan va veure que demanava, alhora, primer plat, segon, tercer, postres, cafè i el compte, per tal de no esperar-se. L'única xicota pèl-roja que va tenir va sortir a corre-cuita del cinema després de veure com endrapava tot el paquet de crispetes de mida gran abans d'entrar a la sala. Tampoc no ajudava a mantenir les seves relacions amoroses la seva manera peculiar de celebrar les festes: acabar de menjar els dotze grans de raïm quan encara tocaven els quarts o comprar els regals de Nadal a les rebaixes d'estiu.

Va fer cursos de cuina i era tal l'angoixa d'arribar tard als exàmens que tenia, que no era estrany veure'l la nit anterior dormint en una petita tenda de campanya, cassola i batedor en mà, a la porta de l'acadèmia a punt per fer l'examen.

Afirmant la dita que diu que els contraris s'atrauen, als vint-i-cinc anys, Marcel Corre i Cuita es va casar amb Margarita Poques Presses de ca No m'empaitis, veïns de tota la vida. Era una noieta molt tranquil·la, d'ulls clars i tarannà reposat. Davant la llista d'espera per casar-se a l'ajuntament del seu poble, va optar per un casament "express" a Las Vegas: cerimònia, nit de noces, lluna de mel

i anells en un cap de setmana i a bon preu. A la tornada del viatge, ja marit i muller, el Marcel va patir una de les experiències més ridícules de la seva vida accelerada. Impacient, esperant l'arribada de les maletes, va treure el cap per on se suposava que havia d'arribar l'equipatge, amb tanta mala sort que va caure sobre la cinta transportadora en el precís moment en què es posava en marxa. Va fer una volta triomfal a quatre grapes damunt la cinta transportadora, quasi atropellat per les maletes que ara sí que arribaven. Al seu voltant, els viatgers intentaven dissimular el riure i la pobra Margarita, envermellida per la vergonya, començava a plantejar-se un divorci "express". Per acabar d'adobar-ho, en aquell precís moment, entraven per la porta Plàcida i Domènec, els pares de Margarita, desitjosos de conèixer, per fi, el seu gendre.

La seva salut, fins aleshores de ferro, l'havia mantingut allunyat dels metges, però als pocs mesos de casat, va haver de visitar-ne un per posar remei a un ejaculació precoç preocupant. El doctor li va aconsellar exercicis de ioga. El Marcel, com una bala, va començar a fer els exercicis atropelladament, fins acabar fet un embolic de cames i braços, i convençut que allò no era la solució al seu problema.

Com no podia ser d'una altra manera, la seva activitat laboral es va centrar en el camp del menjar ràpid. Va entrar al llibre Guinness com el cuiner que feia més hamburgueses en una hora. De la qualitat no en tenim notícia, però ràpid, n'era.

Amb Margarita Poques Presses va tenir tres fills que va anomenar U, Dos i Tres per no perdre el temps pensant, ni cridant-los quan s'amagaven per la casa. Les criatures van viure en un ambient accelerat, encara que no tant com en Marcel hauria volgut, ja que la Margarita moderava la situació de tant en tant.

Marcel Corre i Cuita va viure a tot gas, a tota vela, a tota marxa, atropelladament, fent les coses com si se li calés foc, però a la seva manera va ser feliç. I també ho va ser Margarita, que va aprendre a conviure amb les presses del seu marit.

A l'hora de morir, també va fer via. Poques hores després d'avisar que estava malalt, sense tenir temps d'acomiar-se dels familiars més propers, va traspasar. A mossèn Cinto, capellà del poble, el succés el va agafar de camí a casa del ja difunt, amb el seu cotxe aturat per un ramat de vaques inoportú. El seu epitafi deia: "Aquí reposa, per fi, Marcel Corre i Cuita, encara que si per ell fos, sortiria a cuita-corrents."

Adriana Turmo Martí
1r de batxillerat

Joc d'amants (estigma d'amor insensat)

Com després de tant temps,
torna el teu record eteri, efusiu, indomable,
a escolar-se per aquestes quatre parets nues.

Record que com a miratge
m'atrau –espurnes de frenesia–,
incitant el desig il·lícit de tornar-te a abraçar
com quan sota els llençols érem tan sols un.

Esbucàvem fronteres,
ofuscàvem les nostres carències
i subtilment anàvem creant
recognoscibles instints passionals
que ens delitaven com fúries salvatges.

Però malgrat creure'ns invencibles,
vaig abjurar de la nostra condició d'amants
quan ja condemnat estava a estimar-te.

D'ençà que entràrem en aquest joc
mai no m'havies preguntat què sentia,
ni quins eren els meus temors,
quan sota els llençols érem ja dos estranys.

Sergi Teruel León
2n de batxillerat

Reflex d'una vida

A totes i cadascuna de nosaltres

És silenci davant d'un fons de crits inexorables.

La gota que cau rítmicament de l'aixeta de la cuina, el roncar de les canonades, el cruixir dels mobles.

Els teus ulls no veuen més enllà d'una paret blanca i llisa, cada cop més austera. Freda.

Humiliacions, crits, amenaces; pors que han acabat amb tota la seva voluntat de tirar endavant.

Tots aquells somnis inicials, il·lusions, ganes de viure, estan trencats com un mirall que reflecteix la veritat, que vomita el silenci. Que et reflecteix a tu.

Dempeus t'hi mires.

On ets?

Fa temps que et vas perdre sense adonar-te'n.

Ara el que veu el mirall és una silueta desgastada, trista, sola i demacrada; un rostre pàl·lid amb les galtes xuclades; uns ulls petits i perduts, convertits en pedra, que es deixen entreveure tímidament rere unes ulleres que són motiu de totes les nits sense dormir que has passat.

El soroll del ventilador de fons.

Són aquests els teus llavis? Són aquesta fina línia de color salmó cosida per uns punys que diuen estimar-te?

On s'amaga aquell somriure que et feia sentir tan viva? On és aquella alegria que desprenies?

Comences a sanglotar.

Els cabells que pentinaves amb tanta cura, aquella llarga cabellera marró que tant t'agradava lluir és ara un monyo permanent, seriós, monòton.

Avui, la teva pell jove i tibant sembla la d'una dona de deu o quinze anys més vella que tu.

Et mires els canells i abaixes la mirada a terra, avergonyida i incrèdula...

Tan jove i ja guardes cicatrius que mai no desapareixeran del teu rostre, que miraràs i et recordaran patiment i desesperança, però que mai no arribaran a ser tan profundes com les que tens a l'interior.

Restes immòbil.

Les cames et comencen a tremolar.

Prou.

SANT JORDI '09

Atura-ho.

Trenca amb aquest present, no ets l'esclava de cap rei.

Eixuga't les llàgrimes i renta't la cara.

Agafa aquell pintallavis vermell carmesí que tant t'agrada i pinta els llavis que captivaven tantes mirades.

Dedica-li un somriure al mirall i mostra-li qui ets realment.

Deixa veure al món les enormes esferes negres i brillants que tens.

Desfés-te del monyo que tant odies i atorga volum a la teva vida.

Surt al carrer i mira't els canells: són nus.

Frega't la pell com si t'acabessis d'alliberar d'unes manilles que t'empresonaven.

Respira tranquil·la.

Celia Aguilera Río
2n de batxillerat

Arts Plàstiques 2009

1r de secundària

Daniel Rosique Guilera
1r Premi

2n de secundària

Xavi del Cerro Martín
Víctor Sánchez Planas
1r Premi

3r de secundària

Carlota Comellas Velasco
1r Premi

4t de secundària

Cecília Perelló Fabregat
Marta Sellart Combalia
1r Premi

1r de secundària

Anna Jiménez Natal
Mònica Vila Ribera
1r Premi

2n de secundària

Guillem Cancer Requeno
1r Premi

3r de secundària

Xènia Sarroca Soler
1r Premi

4t de secundària

Júlia Guil Galindo
Anna Rios Garriga
1r Premi

1r de secundària

Jan Saludes Julià
1r Premi

2n de secundària

Judit Bazín Mata
Robert Martínez Varderi
1r Premi

3r de secundària

Clara Arruga Costa
Paula Donado-Mazarrón García
1r Premi

4t de secundària

Judit Saludes Julià
1r Premi

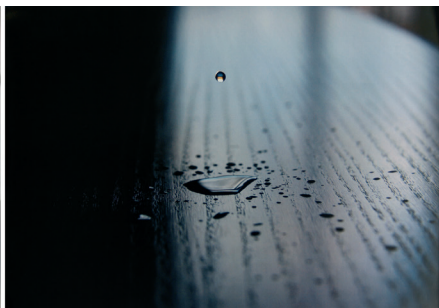
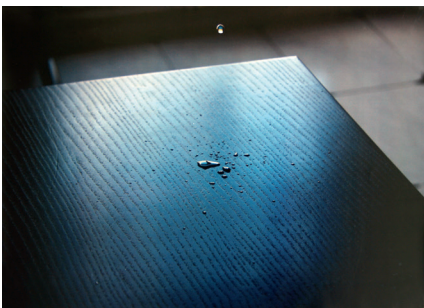
1r de batxillerat

Gala Robusté Ator
1r Premi Ex aequo

1r de batxillerat

Clàudia Costafreda Pires
1r Premi Ex aequo

2n de batxillerat

Irina Mozo Alegre
1r Premi

